

CLARK DARLTON

Mor zapomnění

Knihovnička Pěny Rhodan 36

Přeložil Jaroslav Kuťák

.Hladina vody v přístavu byla jako zrcadlo. Ani vánek si nepohrával s vlnkami. Bylo vidět až na porost dna, na roztodivně tvarované ryby, které se v celých hejnech vyhýbaly kýlu velké plachetnice, z níž malé čluny právě vykládaly náklad.

Kolem půlměsícovitého zálivu byly rozmístěny domky. Město tu rostlo z mírných svahů, přecházejících do náhorní plošiny, která se pak nad městem rozprostírala až k obzoru.

Plachetnice byla bezesporu válečnou lodí, protože měla po obou bocích otvory pro hlavně děl, nicméně nyní přivezla civilní náklad.

Posádka pracovala pilně a bez prostoje, i když zarostlí muži načervenalé pleti přece jen mezi sebou občas prohodili nějaké to slovo a plaše pohlédli k zádi. Pak ale zase ochotně vlekli k zábradlí velké balíky a předávali je dolů do člunů.

Na můstku seděli čtyři muži a hleděli na to hemžení pod sebou. Dokonce se zdálo, že je jim docela jedno, zda náklad spadne do moře, nebo zda jej převezmou správné ruce.

Jeden z nich si povzdechl a podíval se ke žhavému slunci. Klidně to mohlo být slunce nad Tripolisem nebo nad Buenos Aires, kdyby to bylo slunce nad Zemí. Toto však nebyl ten případ.

„Já z toho vedra snad zešílím," zavrčel a přejel si rukou přes vousisko. „Budu rád, až se konečně oholím. Tahle maškaráda je hrozně nepohodlná."

„Ale nutná," podotkl vousatý mladík vedle něj. „Kdyby na palubu přišel nějaký Skokan, hned byste viděl, jak je nutná."

„Pchá!" mávl první muž rukou. „Milý Tako, každý pravý Skokan by musel hned poznat, že jsme jen ubohými napodobeninami příslušníků jeho rodu. Stačilo by mu k tomu jen pár vteřin."

„My bychom mu je však nedopřáli," usmál se Japonec. „Navíc lze předpokládat, že sem žádný Skokan nepřijde. Na tyhle věci mají své poddané Goszuly."

Goszulové byli domorodci tohoto světa. Galaktičtí obchodníci, zvaní Skokani, zdejší původní obyvatelstvo zotročili, uvrhli do bída a zapomnění, že kdy mělo vyspělou techniku a že už ovládalo i kosmické lety. Skokani způsobili neuvěřitelnou zaostalost Goszulů a jejich praktický návrat na úroveň, podobnou úrovni 17. století na Zemi. Skokani si z jejich planety udělali základnu, ze které startovali při společných akcích proti nepřítelům.

Jedním z jejich nepřátel byl Perry Rhodan, administrátor planety Země, proti kterému Skokani právě tehdy osnovali plány.

Proto byli tito čtyři převlečení, maskovaní pozemšťané na plachetnici Goszulů na pobřeží kontinentu, který Goszulové nazývali Zemí bohů.

Tajným úkolem téhle čtveřice bylo vyhnat Skokany z planety, přičemž mělo zůstat utajeno, že za vším vězí Rhodan. Tito čtyři byli tudíž odkázáni jen sami na sebe, protože floti-

la Perryho Rhodana vyčkávala osm světelných dní od mehvě vesmírném prostoru. : : i " ••/;

Telepat John Marshall zamyšleně hleděl na své tři druhy, pak se jeho pohled zastavil na teleporteru Tako Kakutovi.

„No právě," řekl nakonec. „Goszulové mi dělají starosti. Kitaj Išibaši je sice opatřil mentálním blokem, ale kdoví, jak dlouho jim vydrží. Jakmile nabudou soudnosti, může se stát, že nás prozradí. Nezapomínejme, přátelé, že Skokany považují za bohy."

Kitaj si přejel rukou přes falešný vous.

„Doba trvání sugestivního ovlivnění závisí na mentální obratyschopnosti každého jednotlivce," řekl věcně. „Nedokážu tudíž říct, kdy a který ze statečných námořníků začne znovu uvažovat podle svého vlastního rozumu."

Čtvrtý muž se zasmál. Jmenoval se Tama Jokida, byl také Japonec a člen Rhodanovy jednotky mutantů. Jeho schopností byla telekineze. Jenom pomocí vůle dokázal pohybovat hmotou, která se nacházela i poměrně daleko od něj.

„Můžeme se jim bránit, pokud to bude nutné, milý Kitaji. Ale doufám, že to nutné nebude. Čím déle zůstaneme nezpozorováni, tím lépe pro náš úkol. Až budeme mít naše vybavení, pak nám všechno vyjde."

John Marshall si odkašlal.

„Ty věci jsou uloženy pod převislým břehem jedné řeky, v blízkosti centrálního kosmodromu Skokanů, pěkných pár kilometrů odtud. Tam je Gucky uložil... Kde vlastně je... Gucky?"

„Tady, drahej kamaráde," zapištěl hlásek za ním. Telepat se překvapeně ohlédl a zahleděl se na hromadu stočeného lana. Nejdříve z ní vyjukly dvě špičaté, chlupaté uši, pak dvě listivá očka a nakonec dlouhý, špičatý čumák. „V těch fousech vypadáte všichni najednou tak dobrácky a dospěle!" poznamenalo stvoření, podobné něčemu mezi myší a bobrem - proto

mu také jeho přátelé někdy říkali myšob. Nicméně myšob Gucky byl vysoce inteligentní mimozemšťan, nadaný několika silně vyvinutými paraschopnostmi.

John Marshall chtěl něco namítnout, ale vtom jeho školený mozek zachytil cizí impulzy. Pokynul přátelům, aby se položili na podlahu, stejně jako on. Pak zašeptal: „To jsou naši Goszulové - několik z nich setřásl hypnoblok. Přemýšlejí, co jsme asi zač. Nacházíme se na palubě jejich lodi a oni přitom netuší, jak jsme se sem mohli dostat. Považují nás za cizince - chtějí nás přemoci a vydat svým bohům, tedy Skokanům.“

Teleporter Tako se podíval dolů na palubu, kam právě přišlo několik božích sluhů, jak si říkali inteligentnější Goszulové, následováno bojovými roboty.

„Co budeme dělat?“ zašeptal Japonec. „Až si nás všimnou, pošlou proti nám ty roboty. Přece se neprozradíme...“

„To v žádném případě,“ souhlasil John Marshall a horečně přemýšlel. „Kitaji, co tomu říkáš? Nemohl bys odtud...“

„Těžko,“ zavrtěl sugestor hlavou. „Nejjistější metodou, jak dostat vzbouřence zpět pod kontrolu; je přímý kontakt. Tady odtud je nedokázu ovlivnit, protože bych se nedokázal soustředit na tolik lidí najednou.“

„Jinými slovy,“ namítl telekinet Tama Jokida, „není dost dobře možné na tuto vzdálenost izolovat jednotlivce a psychicky ho ovlivnit?“

Sugestor zamračeně přikývl.

John Marshall se pohnul.

„Musíme něco podniknout. Jejich myšlenkové proudy jsou stále intenzivnější. Nepotrvá to dlouho, nechají práce a vrhnou se na nás. Jeden z nich už hledá nůž.“

„Zatracení roboti!“ zavrčel Kitaj. „Ovlivnit je nedokážu, a kdybych se snažil ovlivnit někoho v jejich okolí, ještě to znamenají ohláš! To jsme se dostali do pěkné bryndy!“

„Zeptejme se Rhodana," navrhol Gucky^Třeba by nám poradil."; - "; ' ; ,;'.':- ' •; :...o? •

„Třeba ano," šeptal John. „Otázkou je, zda se nám vůbec ozve. Víte dobře, že se o něm Skokani nesmějí dozvědět... A navíc nám stejně nezbyvá na navázání spojení čas: Jen se koukněte dolů, co se tam děje!" . Ostatní muži se prudce otočili.

Jeden z nosičů pustil těžký balík a s mocným gestikulováním se pustil do debaty s nejbližším božským sluhou. Kousek od nich stáli dva bojovní roboti. Sluha pozorně naslouchal, co mu námořník tak vzrušeně říká. Jeho pohled sklouzl po palubě ke schůdkům a nahoru na můstek.

Pak přikývl, odstrčil informátora stranou a vykročil ke schodišti. Vypadalo to, že miní navštívit podezřelou čtveřici nahoře. Naštěstí ho nenapadlo vzít s sebou robota.

John Marshall prohmatával jeho mozek. Věděl, že se muž dozvěděl o existenci tajuplných cizinců na palubě, že se jich jde zeptat co jsou zač a že se jmenuje Geragk.

Marshall kývl na Kitaje. Oba mutanti dobře spolupracovali. Až bude Geragk opouštět palubu lodi, na nic si nevzpomene.

Boží sluha vystoupil po dřevěných schodech na můstek. U zábradlí se náhle zastavil a vytřeštěnýma očima zíral na Čtyři muže, které musel nejdříve ze všeho logicky považovat za Skokany.

Skokani? Tady na lodi primitivů? Co to mělo znamenat?

Uklonil se, ale v očích se mu rozsvítily pochybnosti. John konstatoval, že Geragk horečně hledá nějaké vysvětlení. Skokani tuto planetu sice ovládali, ale byli příliš hrdí, než aby se pletli do záležitostí domorodců.

„Opusťte, ctění pánové," začal váhavě a zahleděl se na fošny pod nohama, jako by tam viděl text omluvy. „Ale kapitán téhle lodi je velmi zaskočen, že smí přivítat na palubě své ubohé bárky tak vzácné hosty. Smím se zeptat, čím vám mohu být nápomocen?"

John se usmál.

„Dobře že přicházíš, Geragku. Podnikli jsme inspekční cestu. Jak víš, domorodci nás neznají. Nechceme užít žádného násilí, roboti se proto postarají o naši bezpečnost, až budeme opouštět palubu.“

John z Goszulových myšlenek vyčetl, že se neuklidnil. Geragk byl pevně rozhodnut, že událost ohlásí. Bylo tedy nutné zbavit ho vzpomínek na toto setkání. Kitaj jeho případ převzal.

Japonec nezměnil pozici. Zůstal sedět a jenom se na Geragka podíval. Boží sluha se zachvěl, protože mu to bylo nepříjemné, ale brzy bylo po všem.

Geragk se přívětivě usmál a ještě jednou se uklonil, až se čelem málem dotkl země. Beze slova se otočil a sestupoval dolů na palubu směrem k muži, který ho upozornil na neznámou čtveřici.

John Marshall přimhouřil oči.

„Jenom chvíli, Kitaji. Nemůžeš je všechny sugestivně ovlivnit a já chci zabránit krveprolití. Kdyby měli do boje zasáhnout roboti, proměnili by se v oheň chrlící pevnosti.“

„Vyhodím je do vody,“ oznamoval Gucky.

„Pssst, ne tak nahlas, Gucky. Jakmile tě někdo uvidí, bude zle. Tebe si s patriarchou Skokanů fakticky nikdo nemůže splést. Kitaji, všiml sis na Geragkovi něčeho? Ne, přirozeně že ne, protože neumíš číst myšlenky. Než jsi mu vsugeroval, aby na všechno zapomněl, zachytil jsem útržky jeho úvah. Nic souvislého, ale přesto to bylo zajímavé.“

„Co?“ zašeptal Kitaj a nespouštěl přitom z očí palubu.

„Chtěl nás nahlásit Skokanům, avšak ne proto, aby se jim zavděčil. Měl k tomu jiný důvod.“

„Jaký?“

„Chtěl potvrdit svou loajalitu, protože ve skutečnosti loajální není. Pár vteřin myslel na ilegální organizaci, která hodlá škodit Skokanům a vrátit tuto planetu Goszulům.“

„Tajné hnutí odporu?“ hlesl Kitaj překvapeně. „Že by na planetě skutečně existovalo hnutí odporu? Tomu nevěřím. Kdo by se odvážil bojovat proti bohům?“

„Ti, kteří je znají nejlépe-jejich sluhové.“

„Pozor, útočí!“ zapištěl Gucky a schoval se zpátky do role lana.

Muži na můstku na okamžik strnuli a pak Kitaj řekl:

„Vezmu si je na paškál všechny. Naším jediným úkrytem je tato loď. V žádném případě teď nemůžeme na pevninu, to by bylo nebezpečné.“ Jedním pohledem se přesvědčil, že roboti nic nepodnikají. Byli naprogramováni tak, aby zakročili pouze v případě, že někdo útočí na jejich pány. „Zůstaňte klidně sedět, dokud to neskončí. Ti hoši hezky vyloží loď, jako by se nic nedělo.“

Přestože John, Tako a Tama Kitajovy sugestorské síly dobře znali, téměř pokaždé je zaskočilo, jak rychle měnily Kitajem ovlivněné bytosti své chování.

Kapitán plachetnice posádku očividně přesvědčil, že něco na lodi nesouhlasí. Nestaral se o Geragkova konejšivá slova a zavolal své lidi. Ti pustili náklad a chopili se nožů. Pak se hrozivě blížili k můstku.

Roboti stále zůstávali pasivní.

Kitaj se soustředil a vyslal k davu své myšlenky.

Kapitán se zarazil a chytil se za hlavu, jako by ho právě něco napadlo. Nůž schoval zpět do pouzdra. I ostatní ho váhavě následovali. Hezky jeden po druhém se vraceli ke své práci.

Kitajovy sugestivní síly zatím ještě nezasáhly boží sluhy. Ti najednou nechápali, co se na lodi děje. Než však stačili pochopit, i oni se dostali pod vliv sugesce. Nicméně se toho nestalo mnoho, pouze rázem zapomněli, to bylo vše.

Situace byla zachráněna, alespoň na chvíli.

Nejdůležitější ze všeho však bylo, že nezakročili roboti. Celou dobu stáli na místech a hlídali své pány.

Za pár hodin opustil loď poslední balík zboží.

„Co jsme to vlastně vyložili?“ zjišťoval Tama.

„Něco jako konopí. Skokani za ně dobře platí, protože z něj vyrábějí obávanou drogu, pomocí níž už zotročili celou řadu planet.“

„Odkud to všechno víš?“ zeptal se překvapeně Kitaj.

Gucky nasměroval uši a špitl: „Gucky ví všechno!“

John Marshall se zahleděl k nebi.

„Už se stmívá. Pořád přemýšlím, jestli máme zůstat na lodi, anebo jestli máme jít na pevninu. Skokani se zdržují jenom na tomhle kontinentu, zbytek planety je nezajímá. Pokud máme zaútočit, pak to půjde jenom tady.“

„Kdyby nám Rhodan aspoň dal nějaké instrukce,“ stěžoval si Tako.

John Marshall na něj úkosem pohlédl.

„Jestli se nepletu, tak sem poslal Guckyho, aby nás informoval o svých záměrech. Gucky zatím mlčel. Možná ještě neuzrál čas...“

My sob pochopil. Naklonil hlavu a zašvitořil: „Čas uzraje brzy, můj milý telepatický druhu, to víš stejně dobře jako já. Pomysli jen na Geragka, který právě opouští palubu i se svými roboty. Je jenom jedním z mnoha.“

„Co tím chceš říct?“ zjišťoval John, protože Gucky úspěšně odstínil své myšlenky.

„Skutečně existuje pár Goszulů, kteří v srdci tajně chovají myšlenky na svržení vlády Skokanů a na vyhnání galaktických obchodníků zpátky do Galaxie. S těmi bychom se mohli spojit.“

„Fajn!“ přikývl John, ale netvářil se přitom nijak nadšeně, „Ale jak se s nimi spojíme? Tak prosté to určitě nebude...“

„Ale bude!“ odporoval Gucky a zahleděl se na námořníky, kteří se po těžké práci odebírali do kajut pod palubu. „Je to velice prosté. Vzpomínáš ještě na ten hlas, který se nám ne-

dávno připletl do telepatického spojení? Na téhle planetě tedy bude ještě alespoň jeden další telepat."

John pomalu přikyvoval.

„Vzpomínám si," souhlasil. „Ale jak víš, že nám bude chtít pomoci?"

„Je to jeden z nejdůležitějších mužů ilegálního hnutí odporu," řekl Gucky se samozřejmostí, která Johna a jeho tři Japonce pořádně zaskočila. „Prostě se s ním pokus navázat kontakt. Tak jednoduché to je."

John se rychle vzpamatoval.

„Jak to víš?"

„Vím toho dokonce ještě mnohem víc," vyhnul se Gucky odpovědi.

„Goszulský telepat se jmenuje Enzally."

Tako zavřel ústa, Kitaj zavrtěl hlavou a něco mumlal, zatímco Tama takřka bez viditelného zájmu o celou věc sledoval tmavnoucí oblohu. Byl astronom, zajímaly ho zdejší hvězdné konstelace;

„A to říkáš teprve teď?" namítl vyčítavě John Marshall. Gucky sebevědomě přikývl.

„Předtím ses mě na to neptal." A bez přechodu obrátil list: „Kdy si vyzvedneme naše věci?"

„Až ve dne," odpověděl Marshall. „Teď v noci bychom si museli svítit, což by jistě probudilo pozornost strážních robotů, kteří jsou kolem kosmodromu. Za světla budou naše šance větší. Takže navrhuju, že zítra. Mimochodem, Gucky, cos přinesl za věci?"

Gucky vycenil zažloutlé řezáky.

„Bomby," zašeptal svým vysokým hláskem. „Plnej ruksak bomb. Samý hezký malý bombičky."

„Bomby?" zaúpěl John. „Co si s nimi počneme? Nemáme ani letoun, kterým bychom je mohli svrhnout. A navíc by Skokanům hned došlo, o koho jde, kdybychom je na ně házeli."

Gucky lítostivě zavrtěl hlavou.

„Lidé hrozně těžko chápou," filozofoval hlubokomyslně. „Když slyší slovo bomby, myslí hned na explozi. Ne, John, jedná se o bomby, které nedetonují, nýbrž sežerou samy sebe dřív než začnou působit. Tak prosté to je!"

John přikývl, aniž by pochopil, o čem je řeč.

„Aha, takhle prosté to je," zamumlal a nespouštěl přitom myšoba z očí. „Navrhuji, abys nám všechno hezky vyklopil, nebo se opravdu stane něco strašného..." ^.

Guckyho řezáky rázem zmizely.

„Tak dobře, poslouvejte mě pozorně..."

^ A ^

Sedm planet kroužilo kolem slunce 221 Tatlira, vzdáleného 1012 světelných let od Země. Jen druhá planeta nesla život, lid Goszulů, který se velmi podobal lidem. Tuto planetu kdysi objevil patriarcha Skokanů jménem Goszul a od té doby nesla jeho jméno i pečeť.

Skokani - galaktičtí obchodníci - neměli vlastně žádný domov. Jejich rodové flotily létaly vesmírem a obchodovaly. Skokani žili z obchodu a považovali se za jediné oprávněné k této činnosti. Kdokoliv se jim postavil do cesty a narušil přitom jejich obchodní monopol, měl smůlu.

I Perry Rhodan narazil na jejich velikášské plány, ale jemu se podařilo Skokany zahnat. Flotila patriarchy Ezztaka a flotila takzvaných Těžkých, jejímž úkolem bylo chránit obchodní flotily podle potřeby, byly díky Rhodanově nové zbraní rozprášeny a zahnány na útěk.

Nyní se Rhodanovy lodě nacházely osm světelných dní od soustavy Tatlira. Největší křižník STARDUST vedl osobně Perry Rhodan. Byla to kulovitá loď o průměru osmi set metrů a uvnitř skrývala zbraně arkonidského původu. Měla i dva fiktivní transmiery z Planety věčného života, s jejichž pomocí

bylo možné kdykoliv a kamkoliv nepozorovaně umístit jakékoliv nálože. Proti této zbrani neexistovala žádná obrana. Nevadily jí ani energetické ochranné štíty.

STARDUST byla doprovázena třemi křižníky o průměru dvou set metrů pod velením kapitána McClearse, majora Nyssena a majora Deringhousea.

Tito čtyři vesmírní giganti se nepozorovaně vznášeli vesmírem v bezpečné vzdálenosti od centra Skokanů. Rhodan měl čas. Na Zemi probíhalo vše podle plánu. Světová vláda se mezitím stala realitou a Rhodana zastupoval zkušený plukovník Freyt.

Ovšem ne všichni byli klidní jako Perry Rhodan.

Například jeho přítel Reginald Bull trpěl.

„Možná bys moh beji tak milej," krákal chraplavě, „a moh bys mi prozradit, co má tohle tvý věčný čekání znamenat."

Perry Rhodan bez ustání sledoval matnou obrazovku, na které bylo souhvězdí Tatliry nepatrné a nijak se nelišilo od okolních hvězd.

„Posloucháš mě vůbec?" naléhal Bull.

„Měl bych?" potočil se Rhodan.

Zrzavý, ježatý Bull změnil barvu tváře. Konečky vlasů se mu zachvěly.

„Proč se tady unavuju, když mě nikdo neposlouchá? Ptal jsem se, proč visíme v tom zatraceným nekonečnu, proč tu civíme a nic neděláme?!"

Rhodan se otočil zpátky k obrazovce.

„Milý příteli, budeme tu trpělivě čekat, dokud nepřistaneme osm světelných dní odtud. Ovšem termín přistání stanoví John Marshall se svými mutanty a Gucky."

„Pořád to myší zvíře!" úpěl Bull a drbal si bradu. „Pomalů mám dojem, že na tom mikymauzovi závisí snad už docela všechno."

„Taky ano," přikývl Rhodan a snažil se přitom zůstat váž-

ný. „Jsem zvědav, co bude Gucky říkat, až mu sdělím, jaký na něj máš názor...”

„Ne, u všech bohů vesmíru!” zařval Bull. „Jen to ne! Zbytečně toho myšáka nedráždi! Nemám chuť Se tři hodiny vznášet pod stropem, než mě ten nepovedený krtek pustí dolů!”

„Ano?” řekl Rhodan a to bylo všecko.

„Máš vůbec nějakou zprávu, jestli k mutantům dorazil?” zeptal se Bull.

„Podařilo se to, i když ne bez obtíží. Naše úderná skupina se momentálně zdržuje na plachetnici u pobřeží Země bohů. Ovšem od včerejšího odpoledne se mi Marshall nehlásil.”

„Možná je dostali...,” poznamenal temně Bull.

„Na to raději nemyslet. Bully. Rozházelo by to celý můj plán.”

„Jakej plán, ksakru?”

„Plán mírového dobytí planety Goszul.”

Bull zíral, jako by mu někdo sebral z chleba salám. Zhluboka se nadechl.

„Mírový dobytí planety! Ty ses ale nenapravitelný optimista, Perry. My ji mírově dobydeme a Skokani nás pak všechny hezky povraždí!”

„Na Goszulově planetě nežijí jenom Skokani,” upozorňoval Rhodan. „A za normálních okolností jich tu nepobývá víc než dva tucty. To jen kvůli shromáždění patriarchů se jich sem sjelo tolik. Jistě, jsou tu teď s nimi ještě tisíce pracovních a bojových robotů, ale v podstatě mi jde skutečně o to, abychom planetu vysvobodili mírovou cestou.” „Příjemnou zábavu,” zavrčel Bull. „A jak toho chceš docílit, prosím tě? Tím, že tady budeme čučet, dokud nezčernáme?”

Rhodan ukázal na malou černou krabičku, která před ním ležela.

„Tímhle - pomocí tohoto jsem ve stálém spojení s Mar-

shallem a Guckym. Čekám na zprávy. Dokud je nedostanu, nemůžeme nic podniknout."

„Pomocí fiktivních transmitterů bychom mohli rozmístit tolik bomb, že..."

„Odmítám, Bully, Víš přece, že nás nechci prozradit. Kdepak. Tuhle akci musí rozhodnout Marshall se svými mutanty. Skokani nás za jejich akci nesmějí ani tušit! Svou porážku musejí považovat za normální nemoc."

Bullova tvář se proměnila v otazník. Pak se mu v očích zajiskřilo.

„Mám stejně vysekej inteligenční kvocient jako ty, ale křížovky jsem nikdy neuměl. Buď proto tak laskav a..."

Rhodan byl tak laskav.

„Gucky s sebou vzal spoustu užitečných věcí, ale tím nejdůležitějším jsou bomby zapomnění."

„Co... cože?"

„Bomby zapomnění. Byly vyvinuty na Zemi, stejně jako jejich protilátka. Krátce: Jedná se o bakteriologickou bojovou látku, která po určité době rozežere plastický obal bomby a rozšíří se v okolí. Každá zasažená humanoidní bytost pak vykazuje symptomy neznámé nemoci. Rudé skvrny ve tváři, bolesti v zátylku, únavu atakdále. Ale nejhorší teprve přijde:

Mozek dotyčného už nepracuje, jak by měl. Už si na nic nevzpomene. Všecko zapomene. Jednoduše se zblázní."

„Tomu ty říkáš mírový dobytí?" protestoval vyděšeně Bull. „Chceš, aby se Goszulové zbláznili? To teda není moc humánní!"

„Nezapomínej na sérum. Působí v opačném směru. Nemocní jsou okamžitě uzdraveni. Žádné vedlejší účinky. Jejím, jako by nikdy předtím ani neonemocněli."

Bull se zatvářil bezradně. „Tomu nerozumím. Nač potom takové divadlo?"

„Skokani pocházejí ze stejného druhu jako Goszulové - totiž z Arkonidanů. Takže..."

„Takže až budou chtít být vyléčený, budou muset přijít za náma!" zvolal chápavě Bull.

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Tuhle možnost jsem nezakalkuloval. Pro mě je důležité, aby se Skokani planetě Goszul vyhýbali na sto honů. Nebo máš lepší nápad?"

Bull musel přiznat, že žádný lepší nápad nemá. Štětiny na jeho hlavě se uklidnily. Rázem pochopil, nač Rhodan čeká.

^ A ^

Když se rozednívalo, John Marshall probudil své druhy. Japonci ospale mžourali do světla za okénky kajuty.

„Jdeme na to?" zažíval Tako a vyhoupl se z lůžka. „Co dělá Gucky?"

Myšob materializoval uprostřed kajuty.

„Tady jsem," zapištěl a urovňoval si kožich. „Maličko jsem se porozhlédl. Námořníci ještě spí. Všude je klid - ideální pro naši akci."

„Jsem rád, že nejsem teleporter," zamumlal Kitaj a zůstal klidně ležet na posteli. „Myslíte, že to dokážete sami?"

„Budeme muset, Gucky a já," odpověděl Tako.

„Přineseme sem na loď bednu po bedně," dodal myšob. „Pokud nám roboti neudělají čáru přes rozpočet. Ti plechoví muži jsou vybaveni hmotovými zaměřovači."

„A energetickými paprskomety!" varoval John vážně. „Musíte být velmi opatrní."

<. A ^

Řeka se líně valila k moři.

Protékala téměř polovinou kontinentu, domorodci zvaného Země bohů, ale z existující civilizace toho příliš mnoho neviděla, přestože si tu Skokani vybudovali základnu.

Asi nejzajímavější byl kosmodrom, který představoval centrum koloniální správy. Tady byly opravovány a renovovány lodě Skokanů. Celý obrovský objekt byl hlídán roboty - počítačem řízenými stroji humanoidního vzezření. Země bohů byla tedy více než Skokany kontrolována jejich roboty. Ti měli po ruce ještě „boží sluhý“, speciálně vycvičené a hypnoticky vyškolené Goszuly, kteří mezi vlastními lidmi platili za zbabělce.

Gucky materializoval z nicoty a pozoroval, jak se před ním ze vzduchu utváří Tako Kakuta.

„Je tady zima," zabručel Japonec. „A to máme lézt do řeky?"

„Nedá se nic dělat," poznamenal Gucky a otrásl se. „Vykonám zkušební skok a přinesu ti přesné souřadnice. Pak skočíme společně. Skočíme na dno řeky, které není hlouběji než pět metrů, vyzvedneme jednu bednu a vrátíme se zpátky sem. Pod vodou nebudeme déle než deset vteřin,"

„Když nemůžeš dýchat, je deset vteřin pěkně dlouhá doba."

„To by mi tolik nevadilo. Spíš mám obavy, aby nás někdo neobjevil."

Tako se zkoumavě rozhlížel. Severní břeh byl plochý a nenabízel žádný úkryt. Odtud se nikdo nemohl nepozorovaně přiblížit, docela určitě žádný robot. Jižní břeh byl lesnatý a nepravidelný, s malými zátokami a jazyky země, vybíhajícími do vody. Pokud by na ně chtěl někdo zaútočit, pak jistě odtud.

„Dokud nás neohlásí strážní roboti, k žádnému útoku nedojde," uklidňoval Japonec sebe i myšoba. „Tak se do toho rychle dejme, ať neztrácíme čas."

Gucky přikývl - a zmizel.

Tako čekal.

O deset vteřin později myšob materializoval těsně vedle něj. Kapala z něj voda a přinesl bednu.

„Rovnou jsem jednu vzal," lapal myšob po dechu. „Štěstí

že tu prakticky není žádnéj silnej proud, to bychom půlku věcí asi nenašli. Jsou roztroušený po dně v okruhu padesáti metrů. Voda je zakalená, ale ještě to jde. Vzdálenost přesně na východ pět set metrů. Zkusíme to?"

Japonec přikývl - a skočili.

Po půlhodině snahy dostali na břeh prakticky všechno. Ne vždy šla práce hladce, protože některé bedny se zpola propadly do písku dna, ale dokázali je vytáhnout téměř všechny. Na břehu se jich tyčila úctyhodná pyramida.

Tako přimhouřil oči a řekl: „Navrhuji, abychom nejdříve dopravili do bezpečí tyhleto bedny, než budeme pokračovat."

„Souhlasím," přikývl Gucky. „Já vezmu tu s bombami, ty se postaráš o potraviny. Rychle, pospěšme si!"

^ ^ ^

Johna málem ranila mrtvice, když uprostřed kajuty najednou stála bedna a odstrčila ho proti stěně tak hrubě, až zakopl a upadl. Gucky materializoval na bedně a rozhlížel se kolem sebe jako vítěz.

„Dorazila expresní zásilka!" pištěl myšob a vyskočil najedno z horních lůžek, protože právě materializovala další bedna a s ní promočený Tako.

„Je to všechno?" záupěl Marshall. „Víc se sem toho už nevejde!"

„Musíte je někam odnést. Sklad lodi je prázdněj," vysvětloval Gucky. „My jdeme pro další bedny. Bude jich celkem asi dvacet."

„Dvacet?" vytřeštil John oči a vyskočil ze země jako svišť. „Dvacet takových beden?"

„Většina je menší a lip zabalená," oznamoval Gucky. „Ale teď mizíme. Rychle!"

A teleportovali.

Bohužel skočili přímo do nastražené léčky.

RK-0871 byl jedním z bojových robotů, jejichž úkolem bylo zabezpečovat určitou oblast. Takoví roboti většinou stáli v úkrytu a čekali na signál k akci, který v případě nutnosti vysílali strážní roboti.

Prakticky šlo jen o rutinní opatření, protože revolty domorodců se nikdo neobával. Goszulové byli považováni za bojácné poddané, které by nikdy nenapadlo povstat proti domnělým bohům.

Roboti se však neohlíželi na domněnky a odhady. Byli naprogramováni a konali svou povinnost, diktovanou centrálním počítačem. Drželi se reality, jinak ničeho.

Změna na písčném břehu takovou realitou byla.

Strážní robot RW-895 zaregistroval změnu a přes centrálu ji ohlásil bezpečnostnímu robotovi téhle oblasti, robotovi R-0871, který se pak okamžitě vydal na pochod k řece.

Nicméně počítač vyhodnotil situaci jako mimořádnou. Existovalo jisté procento pravděpodobnosti, že jeden bojový robot může být jen slabou oporou, proto vydal rozkazy a k podezřelému místu pak vykročilo ještě dalších šest robotů. Navíc dostala jednotka ozbrojených božích sluhů, která se nacházela v blízkosti řeky, přísný rozkaz, aby nikoho nepouštěla svými liniemi a aby každého, kdo by se o to pokusil, okamžitě zatkla.

To všechno se stalo během doby, kdy Tako a Gucky vynášeli ze dna řeky materiál.

Při této činnosti byli sledováni bojovými roboty.

Když pak vzali dvě bedny a zmizeli na delší dobu, to bylo pro roboty znamením, aby obsadili prostranství. Obestoupili navršené-bedny a zahrabali se, aby nebyli hned odhaleni. Rozkaz, který dostali, zněl - nezničit, ale zajmout neznámé živé.

A právě to, ale taky jenom to, bylo Guckyho štěstím.

Gucky materializoval zároveň s Takém asi pět metrů od hromady beden. Tako jednu popadl a zmizel. Gucky zůstal déle, protože vybíral nejdůležitější materiál, který chtěl co nejdřív odnést.

Vtom za sebou zaslechl podezřelý šramot. Otočil se a spatřil čtyři hrozně vyhlížející postavy. Blížily se k němu.

Nechal bedny bednami a teleportoval do výšky dvou set metrů. Jeho telekinetické síly postačovaly k tomu, aby zůstal ve vzduchu a vznášel se. Tak mohl v klidu sledovat, co se pod ním děje.

Nebylo to těžké.

Na severním břehu se pohybovali ještě tři další roboti. Jednotka Goszulů na jižním břehu se sice zamaskovala, ale rovněž ji objevil.

Jenže Tako se mohl vrátit každou chvíli.

Gucky se rozhodl pro okamžitá opatření.

Nedematerializoval, ale jednoduše padal dolů. Řítil se proti robotům jako kámen, pak však uhnul a měkce se snesl asi padesát metrů od nich. Potom se plně soustředil a použil své telekinetické síly.

Jeden z robotů se zničehonic zvedl do výšky. Na takovou situaci nebyl naprogramován, protože byla nelogická, nicméně kolem sebe divoce střílel, protože se octl v neobvyklé a tudíž nebezpečné poloze. Vznesl se do výšky jednoho sta metrů a plul nad pozice Goszulů. Gucky prostě neodolal pokušení a upustil ho k zemi právě tam.

Robot opsal dva loopinky a tvrdě dopadl na skálu poblíž pozic ozbrojených domorodců. Okamžitě se roztříštil na kusy.

Potom další robot.

Také skončil jako jeho první druh, jenom s tím rozdílem, že pod sebou po dopadu roztavil kus skály na lávu, což však je-

nom urychlilo jeho zánik.

Gucky obrátil pozornost ke třetímu robotovi.

Vtom se vrátil Tako. Rematerializoval přímo mezi dvěma kovovými netvory, kteří na Guckyho útočili.

Byl tak překvapen, že se ani nehnul. Robotí si ho však naštěstí nevšimli. Jejich cílem byl malý chlupatý myšob. Jednou obdržení rozkaz musel být splněn - nezničit, ale zajmout živého.

„Zpátky na loď!“ volal Gucky na Taká. „Až to tady dokončím, přijdu taky!“^s

Tako poslechl a zmizel. '

Myšob se pak rozhodl pro mimořádně působivou demonstraci síly, pomocí níž chtěl zaimponovat Goszulům.

Dva další roboti se proměnili ve dva umělé letouny. Přímo nad hlavami Goszulů prováděli akrobatické kousky všeho druhu. Domorodci měli dojem, že se snad bohové zbláznili. Roboti se nakonec vzdálili, aby nabrali na rychlosti a řídili se přímo proti sobě. Srazili se, vybuchli a jejich trosky padaly dolů do řeky, kde se syčivě potápěly ke dnu.

Goszulové sledovali celé představení s velkou pozorností, přestože si nedokázali vysvětlit, co se vlastně stalo. Věřili, že se oba bohové pohádali a pak se vzájemně zničili. Nikoho z nich nenapadlo vinit z této věci tu malou chlupatou bytost na břehu.

Ovšem RK-0871 k takovému závěru došel a vydal posledním dvěma kovovým brachům rozkaz nepřítele zničit.

Roboti vykročili, aby prošli po dně řeky na břeh za Guckym.

Myšob pochopil, že pokud budou pod vodou, nic s nimi nezmuže. Proto popadl nejbližší bednu a teleportoval na loď.

Tako právě vyprávěl Johnu Marshallovi, co viděl.

„Tady je!“ zvolal Japonec a ukázal na Guckyho. „Ty jsi před nimi utekl!“

„Utekl?“ zapištěl překvapeně a vyčítavě zároveň myšob. „To

se mylíš! Přišel jsem něco říct Kitajovi: Na břehu čeká celá jednotka Goszulů na to, jak s nimi zacvičíš. Možná bys z nich mohl vytvořit spojení."

„Celá jednotka?" vytřeštil Kitaj oči. „Co bychom si s ní počali?"

„Vsugeruješ jim, aby ignorovali další rozkazy a aby maširovali k přístavu. My se o ně pak postaráme. Mám pro ně životně důležité úkoly."

Kitaj chtěl ještě něco namítnout, ale Marshall ho gestem ruky zastavil. Už si přečetl Guckyho myšlenky a věděl, co zamýšlí.

„Kitaj udělá, co řekneš," obrátil se na Guckyho. „To vybavení je v bezpečí?"

Gucky se připravoval ke skoku. Přistoupil ke Kitajovi, kterého chtěl vzít s sebou, a vzal ho za ruku. Pak se otočil k Johnovi a řekl: „Ještě ne. Tři roboti se nám ho snaží sebrat. Ale já jim tu polívčičku osolím."

„Bojovní roboti?" vyděsil se John. „Jak je chceš...?"

„Bez starosti, příteli. Čtyři jsem už zneškodnil. Byli to špatní letci. Na třech víc, nebo méně už nezáleží."

S těmito tajuplnými slovy zmizel. Ani Kitaj už nebyl v kajutě. Tako se obrátil na Johna: „A já? Mám taky...?"

„Ještě počkej," rozhodl Marshall. „Gucky si tě vyzvedne, až bude potřebovat. My teď nemůžeme udělat nic jiného než čekat."

_ ^ ^ ^

Gucky materializoval a pustil Kitaje. Roboty nebylo nikde vidět. Ale určitě byli ještě na dně řeky a každou chvíli se mohli vynořit.

„Tamhle na jižním břehu, Kitaji! Goszulové tam zaujali pozice, ale pořád ještě nevědí, co si o tom všem mají myslet. Postarej se o ně. Mě si nevsímej. Nejlepší bude, když se schováš, aby tě roboti neobjevili."

„Jací roboti?“ ;
„Hrajou si na ponorky, ale už brzy vyplavou/? oznámil Gucky.
„Tak dělej, nemáme moc času!“

Přesně ve stejném okamžiku se na hladině objevila kovová lebka robota.

Gucky miloval změnu. Monotónnost z hloubi duše nenáviděl.

Bleskurychle pojal a provedl svůj plán. Konečně si zase mohl podle libosti telekineticky pohrát.

Sotva se Goszulové probrali z jednoho šoku, už prožívali druhý. Místo létajících robotů začaly vzduchem létat nekonečné řady balvanů. Dopadaly na hladinu řeky a bublavě klesaly ke dnu. Goszulové pochopitelně nemohli tušit, že pohřbívají bojové roboty, jejichž energetické zbraně jim pod vodou nebyly nic platné.

Když se pak v řece objevil nový skalnatý ostrůvek, Gucky představení ukončil. Pod závalem byli roboti zatím neškodní. Časem se možná vysvobodí, ale možná taky ne. Každopádně teď z nich nikdo nemusel mít strach. Guckymu nevadilo, že mohou navázat spojení se svými. Vyhledal Kitaje a zeptal se: „Tak jak? Hotovo?“

„Ano, myslím, že jo. Ještě to pár minut potrvá. Musím přejet celý břeh, abych na nikoho nezapomněl.“

„Dobrá, tak pokračuj. Já se postarám o transport beden a vyzvednu Taká. Za půl hodiny jsme hotovi.“

Vrátil se k bednám, popadl jednu a teleportoval.

Za pár vteřin byl zpátky s Takém. Japonec pak odnášel bedny na loď a Gucky vytahoval ze dna řeky zbylý materiál.

Kitaj mezitím zaznamenal úspěch.

Jednoznačně se ukázalo, že Goszulové opouštějí zákopy a formují se k pochodu. Jeden z nich převzal velení. Aniž by se dál starali o dění u řeky, otočili se směrem k pobřeží a vydali se na cestu.

„Zítřka v poledne budou v přístavu," oznamoval Kitaj. „Budou se nám tam hlásit. Navíc nám přivedou ještě nějaké své přátele, takže zítřka budeme mít spoustu dobrovolných pomocníků."

„Však budou zapotřebí," zašklebil se Gucky a vzal Kitaje za ruku. „Teď zavři oči, brachu, odnesu tě na loď."

^ ^ ^

O dvě hodiny později bylo veškeré vybavení přeneseno na palubu plachetnice a umístěno v jedné z velkých kajut na přídi, kam se John Marshall s mutanty přestěhoval, aby drahocenný náklad nezůstal bez ostrahy. V klidu se pak mohli podívat na obsah vodotěsných beden.

Gucky jim s tím pomohl. Ukazoval na podlouhlé kovové předměty a říkal: „Všude stejnej obsah. Stačí, když otevřeme jednom jednu."

Udělali to a překvapeně hleděli na půltucet malých bomb, podobných ručním granátům, jen s tím rozdílem, že tyhle bombičky byly z barevného plastiku.

Gucky ukázal na červené. „Tyhle působí nejrychleji. Inku-bace pouhých několik dní. Nemoc vypukne během týdne. U ostatních to trvá dýl. Listina s návodem je přiložena." „Bakteriologická válka!" zašeptal nepříliš nadšeně John. „Bez starosti," odvětil pyšně Gucky. „V zelených bednách máme protijed. Ostatně stojíme před válkou, která nás velmi pobaví."

„Válka - která nás pobaví?" kroutil Kitaj vyčítavě hlavou. Gucky se pobaveně šklebil. „Tableta jo."

Geragk se z Kitajova hypnotického ovlivnění nedostal hned. Po vyložení plachetnice se vrátil do svého bytu. Ale předtím stačil ohlásit skončení vykládky svému strážnímu robotovi, který se pak postaral o odvoz nákladu lodi na rampu kosmodromu.

Doma se posadil a položil hlavu do dlaní. Víčka mu škubala a oči měly těkavý pohled.

Nezapomněl na něco důležitého? Na něco, co souviselo s jeho postavením před bohy?

Ale jakkoli o tom intenzivně přemýšlel, pevný blok v jeho mozku dosud neustupoval. Vtom někdo zaklepal a vyděsil ho, jako by měl neslušné myšlenky. Málem by zapomněl, že s ním Ralv chtěl mluvit.

Pustil návštěvníka dovnitř a zavřel za ním.

Ralv náležel k organizaci, která chtěla udělat rázný konec podvodům s domnělými božstvy. Jeho obrovitá postava převyšovala Geragka o dobrých dvacet centimetrů. Ralv byl obr a silák.

„Něco ti je?“ zeptal se.

Geragk pokrčil rameny.

„Ani pořádně nevím. Možná je to tou prací a tím vedrem. Mám hrozně těžkou hlavu, jako bych v ní nesl závaží.“

Ralv ho pozorně sledoval a pak přikývl.

„Rendexovi bylo stejně. Právě jdu od něj. I on patřil k jednotce, která vykládala loď. Náhoda?“

„Co?“

„Že se cítí stejně mizerně jako ty?“

Geragk na svého hosta pohlédl.

„Na té lodi něco bylo, ale nevím co. Jak je možné, že jsem na to zapomněl? Určitě si zase vzpomenu... Okamžik... ne, nevím. Je to divné...“

Ralv obrátil list.
„Naším lidem se podařilo chytit jednoho strážního robota a rozebrat ho.“
„Vy jste zabili kovového boha?“
„Nevykládej nesmysly! Vis stejně dobře jako já, že ty řeči o bozích a kovových bozích jsou nesmysly. Bohové jsou humanoidi jako my. Mají lodě, na kterých létají po hvězdách. Jsou to vykořisťovatelé. Pomocí své technické převahy si nás zotročili. Ale my je odtud vyženeme...“
„Ale chytit kovového boha...! Copak si toho bohové nevšimnou? Určitě všimnou, a pak nám pošlou na krk své bojové stroje!“
Ralv se zatvářil tajemně.
„Možná to ještě nevíš, ale máme neočekávané spojence. Určitou dobu po naší planetě chodí cizinci, kteří také bojují proti bohům a chtějí jim škodit.“
„Cizinci?“ řekl Geragk a najednou vypadal zamyšleně.
„Jak to, že mi tohle slovo tolik říká...? Neměl jsem s cizinci dnes něco do činění...?“
Zavrtěl hlavou a sevřel ruce v pěsti.
„Takže?“ vyzvídá Ralv zvědavě. „Pořád ještě nic?“
„Musím se vyspat, Ralve. Možná si vzpomenu zítra. Mám pocit, že je to důležité, velice důležité! Mimochodem, co se stalo s tím robotem, kterého jste rozebrali?“
„Co by se s ním mělo stát? Prohlédli jsme si jeho útroby a zjistili jsme, že je čistě mechanické povahy. V případě nutnosti bychom taková stvoření uměli postavit taky, kdybychom měli potřebné stroje - to by však nemuselo trvat dlouho. Jakmile vyženeme bohy, převezmeme jejich továrny a sami si postavíme lodě, na kterých budeme moci létat ke hvězdám. Už tuto noc bychom mohli zaútočit. Kdyby náš před tím Enzally ne-varoval.“
„Enzally? Co chtěl ten telepat?“

„Umi číst myšlenky. Nejen naše myšlenky, ale i myšlenky bohů a - cizinců.“

„Cizinců? Navázal s nimi kontakt?“

„Jen na chvíli, ale to stačilo, aby zjistil, že bohové jsou na naší planetě vetfelci. Snažili se sáhnout po planetě cizinců, ale ti je zahnali.“

„Spojenci,“ pokýval Geragk zamyšleně hlavou. „Nikdy jsme žádné neměli a teď tu jsou. Ale proč se nehlásí? Proč jsou schováni někde v ústraní a neukáží se nám?“

„Mají své důvody. Enzally se s nimi pokouší opět spojit, ale zatím bezvýsledně. Jakmile se něco dozví, dá mi vědět. Tak vidíš, naše situace není tak beznadějná, ale momentálně bude moudřejší, když vyčkáme.“

„Pokud bohové nebudou varováni.“

„S tím musíme počítat,“ řekl Ralv a vstal. „A ty se snaž vzpomenout, co bylo dnes na plachetnici. Je to zvláštní, že všichni, kteří tam byli, ztratili paměť. Za tím určitě něco vězí.“

Geragk mu otevřel dveře.

„Ale co?“ zeptal se, aniž by dostal odpověď.

^ A ^

Zpráva o podivné bitvě mezi malým zvířátkem a sedmi bojovými roboty pronikla až k uším tajných rebelů. Všude ve správních centrech seděli Goszulové, kteří sledovali práci počítače a informačních terminálů. Mnozí z nich tak zaznamenali rozkaz, týkající se útoku sedmi robotů, a posléze zprávu o jejich zneškodnění.

Pak dorazila i zpráva o tom, že se jednotka ozbrojených Goszulů bezdůvodně a hlavně bez patřičného rozkazu přesouvá směrem k přístavnímu městu.

Ralv rychle vyhledal Geragka, který setrval ve svém bytě, protože nedostal žádný nový úkol.

^„Nevím, co se stalo, ale považuji za nezbytně nutné se o ty lidi postarat. Nezdá se mi, že by se někdo z našich podřízených rozhodl zaútočit na vlastní pěst. Proti bojovým robotům by byli bez šancí.“

Geragk mlčky naslouchal a pak řekl: „Jak vypadala ta bytost, co bojovala s roboty? Jako člověk?“

„Ani jako Goszul ani jako Skokan - spíš jako zvíře.“

„Zvíře nemůže zničit roboty,“ poznamenal nechápavě Geragk. „Ze by to byl jeden z těch cizinců, co o nich Enzally mluvil?“

„Možná,“ pokrčil Ralv rameny. „Doprovodíš mě?“

Muži pak vyrazili, nasedli do vozu a odjeli do přístavního města. Podezřelá jednotka tam podle všeho neměla dorazit dřív než za svítání. Ubytovali se u přítele, poslali pro Enzally-ho a čekali.

Čas plynul velmi pomalu.

Netušili nic o horečné činnosti, kterou vyvíjelo strážní středisko Skokanů. Právě vyrobená jednotka bojových robotů opustila továrnu a namířila si to přímo k přístavnímu městu. Ovšem guvernér kontinetu další posily neposlal, zdálo se mu to příliš riskantní.

Za svítání se přístav podobal vojenskému táboru. Všude na silnicích postávali bojovní roboti a kontrolovali vozidla. Goszulové se však chovali velmi disciplinovaně a bez odporu se podrobovali prohlídkám.

Telepatu Enzalovi se podařilo nepozorovaně proklouznout do města. Díky svým telepatickým schopnostem objevil byt s Ralvem a Geragkem a zanedlouho u nich zaklepal na dveře.

Oba přátelé si oddechli a zahrnuli ho otázkami. Telepat se však usmál a zvedl ruce, aby je uklidnil. Posadil se na kraj postele a řekl: „Dopřejte mi chvíli oddechu, přátelé, mám za sebou dlouhou cestu. Skokani jsou neklidní - vidíte, už jim

také neříkám bohové. Důvod je prostý - spojil jsem se s* cizinci. Jsou nablízku. Možná dokonce ve městě."

„Tady ve městě?" vyhrkl Ralv a měl co dělat, aby skryl úžas. „Kde?"

„To se brzy dozvíme, protože mě požádali, abych se s nimi dnes ráno opět spojil. Nevím, kolik jich je, ale dva z nich jsou určitě telepati jako já."

Geragk seděl v koutě a zíral do stropu. Vypadalo to, jako by se soustřeďoval. Enzally na něj pohlédl a zamrkal na Ralva.

Najednou řekl: „Pomůžu ti, Geragku. Vzpomeneš si. Třeba se pak dozvíme víc. Tak co bylo včera na té lodi?"

Ralv ihned pochopil a choval se vyčkávavě. Věděl, že Enzally pátrá v Geragkových myšlenkách.

„Zvláštní," zamumlal náhle Enzally. „Jako bys měl vzpomínky zahalené mlhou. To není přirozeného původu. Jenom jiný telepat, nebo spíš sugestor, by to dokázal... Tys byl včera v přístavu na velké plachetnici? Stalo se tam něco? Co se tam stalo? Ne, nemusíš nic říkat, stačí, když o tom budeš pře-> myslet - tak je to lepší. Na palubě byli cizinci? Kapitán ti to řekl? Čtyři cizinci, kteří vypadali jako bohové? Tys šel za nimi - a konec? Už si na nic nevzpomínáš?"

s

Enzally si oddechl a opřel se. Geragka přitom nespouštěl z očí.

„Koukni se na mě, Geragku! Viděls ty čtyři muže? Co ti řekli? Ale ano, vzpomeneš si, pokud budeš chtít. To oni ti přikázali na všechno zapomenout. Tobě a tvým lidem! Vy všichni jste na ně zapomněli. Ti čtyři jsou cizinci, které hledáme! Jsou našimi přáteli!"

Geragk vypadal, jako by se probouzel z hlubokého snu. Oči měl vytřeštěné a zíral do prázdna. Pak ale přikývl.

„Máš pravdu, Enzally. Ti čtyři cizinci jsou na lodi. Teď si zase vzpomínám. Dali mně a mým lidem rozkaz zapomenout. Proč vlastně, když jsou našimi přáteli?"

^Enzally se usmál. -^

„Zapomínáš, že na lodi byli i roboti. Co by se stalo, kdyby pojali podezření? Jsou to jen čtyři muži proti celému světu. Musejí být opatrní. Ale myslím, že hledají přátele. Brzy se to dozvíme.“

„Kdy?“ zeptal se Ralv, který se dosud choval velmi zdrženlivě.

Enzally zvedl pravici.

„Okamžik,“ odpověděl a naznačil svým druhům, aby byli zticha.

Trvalo to téměř deset minut.

Ralv ani Geragk nemohli tušit, co se za těch deset minut odehrálo. Věděli, že jejich přítel s někým komunikuje, ale nemohli slyšet jeho myšlenky.

Enzally konečně několikrát přikývl, vzhlédl a řekl: „Připravte se. Budete mě doprovázet. Myslím, že boj právě začíná.“

Geragk znal odpověď, ale ještě se zeptal: „Kam jdeme?“

„Do přístavu - čeká tam na nás loď.“

^ A ^

Kapitán plachetnice byl plně přesvědčen, že jedná z vlastní vůle, když nadále zůstával v přístavu místo aby vyplul, jak správně měl. Netušil, proč tak jedná, ale prostě to udělal. Kitaj se postaral, aby všechny jeho rozkazy zněly patřičně důrazně.

Japonec se v mírném předklonu opíral o zábradlí. Kitaj byl na stráž, zatímco ostatní mutanti studovali vybavení, které jim Cucky přinesl.

Gucky seděl na svém oblíbeném místě mezi provazy a telepaticky zkoumal okolí lodi. Brzy si všiml tří blížících se mužů: Enzallyho, Ralva a Geragka. Vyhýbali se hlídacím robotům, seč mohli.

Jejich loajalita stála mimo veškerou diskusi. Jejich tichá debata to jen potvrzovala. ;

„Už jdou!“ zašeptal Gucky pote, kdy rematerializoval t&s-ně vedle Japonce. .;

Kitaj si vzdychl.

„Člověče, já jsem se tě lek!“

„Nejsem člověk!“ odvětil triumfálně Gucky. „Proč bych si měl namáhat nožičky, když to jde i pohodlněji?“

Kitaj se zašklebil.

„Příležitostně ti vsugeruju, že jsi slepice. Možná se tak konečně dostaneme k čerstvému vajíčku.“

Gucky se zamračil, zamumlal něco nesrozumitelného a ukázal k přístavu.

„Tamhle jdou ti tři - vidíš je? Nejstarší z nich je telepat Enzally. Napravo vůdce rebelů Ralv a tam nalevo náš přítel Geragk, kterého asi poznáváš. Dám vědět ostatním. Není zrovna nutné, aby ta trojice viděla hned veškerý náš arzenál zbraní. Při tak krásném počasí s nimi můžeme jednat na palubě, co říkáš?“

„Zeptej se Johna, co si o tom myslí. On je šéf.“

„I můj?“ zatvářil se Gucky překvapeně - a zmizel. Opět šetřil své fyzické síly.

Kitaj se napřímil a zamával třem mužům, kteří právě nasedali do člunu, jenž je měl odvézt k plachetnici.

Enzally odpověděl zamáváním a pokračoval.

John Marshall a jeho druzi čekali na návštěvu na horní palubě na zádi. Předtím se ještě trochu upravili, aby vypadali spíš jako Goszulové než jako Skokani.

Gucky se zdržoval v pozadí. Měl se objevit teprve o něco později - a myšob si plánoval, že to udělá s patřičným efektem.

Enzally a John se vzájemně zkoumavě prohlíželi. Jejich myšlenky se neviditelně střetávaly a vyměňovaly. Pak Enzally zvedl obě ruce a vykročil Marshallovi v ústrety.

„Vítej, synu cizího světa," řekl čistým intergalaktem, meziplanetární řečí, kterou některé bytosti nazývaly také interkosmem. „Přišel, abys nám pomohl. Vidím, že nelžeš."

„Jsme šťastni, že už nejsme sami," ujišťoval ho Marshall. Pak představil všechny tři Japonce. „Posaďme se. Jsme tu nerušení a zároveň odtud vidíme na přístav. Domnívám se, Enzally, že si máme o čem povídat."

Seděli na srolovaných lanech a složených pytlích. Slunce pražilo. V přístavu se mnoho nedělo, ale přece jen se zdálo, že je tam víc bojových robotů.

„Chcete poznat naši organizaci," konstatoval věčně Enzally. „Ralv je tím pravým, kdo vám o ní může povědět - založil ji^a Je Jejím šéfem."

Ralv hrdě přikývl a řekl: „Ptejte se, pánové, budu odpovídat."

John mávl rukou.

„Zůstaň u důvěrného tónu, jaký je mezi spiklenci obvyklý, Ralve. Moje první otázka zní: Jak velké je hnutí odporu? Kolik má členů?"

Ralv se zatvářil zaskočeně.

„Hm - upřímně řečeno nevím. Naše podmínky si to vyžadují. Vím však, že máme všude spoustu spojenců, kteří by Skokany nejradši viděli v horoucích peklech. Ne každý je však ochoten riskovat život. Ehm, rozumíte?"

John přikývl, ale nic neříkal. Ralv tedy pokračoval: „Máme své heslo. Chceme-li si být jisti, řekneme je, a když dostaneme správnou odpověď, víme, že máme co do činění s členem naší organizace."

„Není to poněkud lehkomyslné?"

„Vůbec ne. Mezi Goszuly nejsou žádní zrádci. Pouze zbabělci."

„Vysvětlil bys mi to?"

Enzally se vmísil do debaty.

„Smím já? Žádný Goszul by nešel z egoistických příčin ke Skokanům, aby jim prozradil, že existuje nějaká skupina hnutí odporu. Ale máme i takové, kterým se jejich současný způsob života líbí. Skokanům by se nikdy nevzepřeli, ale taky by jim nikdy nic neprozradili. Těm my říkáme zbabělci.“

„A kdyby je někdo nutil, aby zradili své krajany?“

„Jsme zvyklí snášet bolest - a raději zemřeme, než bychom promluvili.“

Ted' se usmál i John, ale byl to úsměv uznání.

„Pak bych je však nikdy neoznačoval za zbabělce, Enzally. Jsou stateční - jenom se nedokáží rozhodnout, to je všechno. Neodsuzujte je. Každopádně nám nejsou žádnou překážkou. To jsem chtěl vědět.“

„Tvá další otázka?“ zeptal se Ralv.

„Rebelové žijí jen v tomhle městě, nebojsou i jinde?“

„Celá Země bohu je plná rebelů, kteří čekají na rozkaz, aby se mohli vrhnout na samozvané pány. Mají dokonce i nástroje, pomocí kterých vyřadí z boje roboty.“

„I bojové roboty?“

Ralv se zasmušil.

„Ty ještě ne, bohužel. Ale jakmile jednou dostaneme do ruky továrny a stroje...“

„Továrny hlídají bojovní roboti,“ přerušil ho John vážně. „Vidíš, je zcela vyloučeno považovat tyhle věci za proveditelné. Musíme se do toho pustit z jiné strany, pokud chceme Skokany a jejich roboty vyřadit.“

„My?“ podivil se Ralv. „Má to znamenat...?“

„Proč myslíš, že jsme se spojili? Tedy, roboti jsou vašimi pány, ale zároveň jsou jenom sluhy Skokanů, kterým říkáte bohové. Vyženeme-li z této planety Skokany, zůstanou tu roboti, kterým nebude mít kdo vydat rozkazy. Ba naopak - roboty lze za jistých okolností přeprogramovat. Podstatné je, aby zmizeli Skokani.“

Ralv se nevěřicně usmál, stejně tak i Geragk. Jenom Enzally pozorně naslouchal svému nitru.

„Máme prostředky a plán, který nám umožní vykonat neuvěřitelné," pokračoval John. Díval se přitom na Ralva. „Ale potřebujeme k tomu tvou plnou důvěru."

„Pokud ti bude důvěřovat Enzally, pak my taky," potvrdil jednoduše Ralv. „Umí číst tvé myšlenky a ví, že nelžeš."

„Pozor, já jsem taky telepat a dokážu své myšlenky zablokovat. Ba dokonce bych mu mohl klidně něco předstírat. Můj přítel Kitaj je sugestor a mohl by vám všem vnutit svou vůli. Vidíš tedy, že tvá důvěra musí být větší, než se domníváte. Jsi si pořád ještě jist, že jsme tví spojenci?"

Ralv bez váhání přikývl.

„Jistě, proč bys nám tady tohle všechno jinak říkal? Pověz tedy, co máme udělat."

„Mělo by se něco stát," řekl Marshall a vydal přitom Enzallymu myšlenkový příkaz: *Ty ted' musíš mlčet, protože nemám v úmyslu skrývat své myšlenky. Smíš je otevřené číst. Nelekni se, až se dozvíš pravdu. Promluvíme si o tom později.* Pak řekl Ralvovi nahlas: „Mohlo by se stát, že ti mé rozkazy budou připadat nelidské a brutální, především pak, až se budou týkat tvých přátel. Mnozí z nich se budou dobrovolně hlásit k tomu, aby onemocněli."

„Aby onemocněli?" vykoktal Ralv nechápavě.

John přikývl.

„Jistě jsi už pochopil, že násilím odtud Skokany nevyženeme. Můj lid se jim z jistých důvodů nechce dát poznat a tvůj lid je příliš slabý. Co však Skokani zmůžou, jestliže je zaskočí nemoc? Strašlivá morová rána?"

„Morová rána?" vyděsil se Ralv. „Myslíš, že by je vyhnal mor? A i kdyby, k čemu by nám byla zamořená planeta? Všichni bychom zemřeli!"

„Jedná se o nákazu bez smrtících následků," utěšoval je

John. „Máme k dispozici okamžitě působící protilátku. Stačí jediná injekce a dotyčný bude zase zdrav.“

Vůdce rebelů pomalu přikývl.

„Jestli správně rozumím, chcete proti Skokanům vést bakteriologickou válku.“

„Nejenom proti Skokanům, i proti Goszulům.“

„Proč taky proti nám? To nechápu!“

„To je právě ta lest! Kdyby Skokani pochopili, že se nákaza týká jenom jich, patrně by to tu nevyklidili a snažili by se najít cestu, jak se vyléčit. My však potřebujeme, aby je zachvátila panika a aby utekli s tím, že se sem už nikdy nevrátí!“

Ralv a Geragk na sebe pohlédli.

Ralv nakonec řekl: „Ale nikdo nezemře - a později budou všichni vyléčení?“

„Jistě. Dá se čekat, že nemoc zachvátí polovinu obyvatelstva Goszulu. Nikdo nezemře. Naopak. Během našich zkoušek bylo zjištěno, že po vyléčení dochází dokonce k pozitivním efektům... Ta věc působí jako léčivé sérum. Inteligence stoupne v průměru o dvacet procent. To je přednost, která posílí celý váš národ.“

Enzally najednou zvedl hlavu.

„Johne Marshalle, neřekneš Ralvovi a Geragkovi, v čem ten mor spočívá? Myslím, že mají právo se to dozvědět.“

„Jistě, ale ve smyslu naší taktiky je žádoucí, aby se nikdo kromě nás nedozvěděl, jak je tenhle mor vlastně neškodný. Jenom skutečný strach domorodců Skokany přesvědčí, že jde o nemoc přirozeného původu... Nejdříve se ve tvářích nakažených objeví barevné skvrny, které se rozšíří po celém těle. Asi po týdnů začnou zapomínat, až úplně ztratí schopnost vzpomínat si. Další projevy nemoci nejsou. Jakmile dostanou injekci, usnou a probudí se zdraví, mentálně na vyšší úrovni než dřív.“

Ralv pohlédl na svého druha Geragka a pak se zeptal: „Takže jde jen o pomíjivou záležitost -jako třeba nachlazení?"

„Ano, tak nějak, i když vnější příznaky jsou děsivé - ovšem vzhledem k našim záměrům to tak musí být. Ptám se tě tedy, jsi-li ochoten zanést tuto nemoc mezi svůj lid. Jednotka vojáků, která sem přišla, ti s tím pomůže."

Ralv strnul a zbledl.

„Cože...? Ty chceš, abych infikoval své krajany?"

„Je to jediná možnost, jak Skokany přesvědčit, aby utekli dřív, než je to taky zachvátí."

Ralv chvíli zíral do vod přístavu.

Konečně přikývl.

„Dobrá. Tak mi vysvětli, co mám dělat."

^ ^ ^

Trvalo to celé čtyři týdny, ale pak se z Ralvovy skupiny stala dobře utajená a organizovaná jednotka. Její agenti seděli na všech důležitých místech, i ve správních budovách a *zařízeních* Skokanů a jejich robotů.

John Marshall se prostřednictvím telepata Enzallyho informoval o stavu věcí. Zároveň se totiž rozběhla akce „Lod' mrtvých", na jejímž úspěchu záviselo, zda se Skokani nechají infikovat - totiž panikou, jež by je měla navždy vyhnat ze světa, který jim nenáležel.

^ A ^

Od západu se k Zemi bohů blížila středně velká plachetnice. Plachty na obou stěžnících visely zvadle a nepořádně, protože foukal jenom slabý vánek od západu, který s lodí téměř nehnul. Plula ke břehu pomalu, ale jistě.

Na palubě lelkovalo několik postav. Nic nedělaly, i když by i slepý viděl, kolik je tam práce. Paluba byla špinavá a zanedbaná, na provazech se sušily cáry prádla a pod palubou to nevypadalo o nic lépe.

V kajutách se líně povalovali námořníci a pospávali. Nikdo se o ně nestaral. Dokonce i kapitánovi lodi byl lhostejný kurz, kterým plují. Stál sice nahoře u kormidla, ale jen se jej držel. Kormidelník ležel dole a spal. Jenže i tak by loď plula k pobřeží Země bohů.

Co tam vůbec chtěla?

Kapitán si přešel rukou čelo a pustil kormidlo. Co to vlastně dělal?

Ano, co chtěl v Zemi bohů? Už to nevěděl. Jenom matně si vzpomínal na propuknutí podivné nemoci. Stalo se to před dvěma týdny. Pluli... ale proč a kam?

Nejdřív to dostal kuchař - zrovna kuchař! Ve tváři měl červené skvrny a ještě horší na krku. Okamžitě ho izolovali, ale bylo pozdě. O dva dny později se skvrny objevily u všech.

Týden poté ztratil kuchař paměť.

O dva dny později všichni ostatní.

Každý muž na palubě se choval tak, jako by se narodil teprve před týdnem. Před osmi dny přišli na svět s fungujícím rozumem, ale bez schopnosti pamatovat si. To bylo všechno.

Byla to nemoc? Nebo druh šílenství?

Kapitán pokrčil rameny. Bylo mu vcelku jedno, co se stane. Netušil, proč pluje k východu. Skladové prostory byly prázdné, měl tedy asi něco naložit. Ale kde? A co? Už ani nevěděl, ze kterého přístavu vlastně vyplul.

Žádná odpověď.

Pak však na obzoru spatřil blížící se bod.

Přestože ztratil paměť, jeho mozek pracoval bystřeji než kdykoliv předtím. První pozitivní prvek nákazy se dostavoval. Později, až přijde léčivá injekce, se ještě zvýší.

Odkud vlastně věděl, že existuje nějaká Země bohů a bohové?

Když pak k lodi připlul štíhlý torpédoborec a přirazil na pravoboku, kapitán už věděl, jak zachrání posádku i sebe.

Ovšem jeho obavy se ukázaly liché.

Skokan, který plul na palubě torpédoborce, neměl vůbec v úmyslu jeho plachetnici potopit. Na to byl příliš zvědavý. Informace z centrály v něm probudily zájem. Nevěděl, co má čekat, ale tušil, že to bude důležité.

Od západu se podle zprávy robotů blížilo velké nebezpečí. Mělo se nacházet na malé plachetnici, jejíž pozice údajně není známa. A údajně je nutná řádná kontrola lodi.

Víc roboti nevěděli.

Tento Skokan se jmenoval Gorlap a byl to místní guvernér. Nezaváhal ani vteřinu a dal si připravit torpédoborec, aby se sám podíval, co se děje. Plachetnice že má být Skokanům nebezpečná? Nesmysl! Směšné!

Netušil však, jak rychle bude muset svůj názor změnit.

Přikázal deseti bojovým robotům, aby vyšli na palubu. Posádka se jim nebránila - naopak: Spíše to vypadalo, jako by roboty ani nevnímala.

Roboti pak Gorlapovi podali zprávu: „Ti lidé na lodi jsou nemocní.“

„Nemocní?“ divil se guvernér.

„Neznámá nemoc. Neumíme ji identifikovat,“ odpovídal robot.

Gorlap nebyl žádný zbabělec. Popadl paprskomet a vylezl na loď. Překvapeně pak zíral na zanedbaný zjev námořníků. Stál u zábradlí a čekal.

Za okamžik k němu vykročil kapitán, zastavil se dva kroky od něj, ukázal kolem sebe a vysvětloval: „Nákaza. Epidemie. Ještě před dvěma týdny byla posádka zdravá. Ale teď...”

„Mrtví?”

„Nikdo. Zatím nikdo.“

Gorlap si oddechl. Možná to byla jenom nějaká neškodná infekce z jídla, říkal si.

„Jak se jmenuje přístav, do kterého plujete?“

Kapitán pokrčil rameny.

„To nevím.“

„Ty to nevíš? Musíš přece vědět, jaký máš úkol!“

„Možná jsem to kdysi věděl, ale zapomněl jsem. Všichni jsme tu všechno zapomněli. Zůstalo jen málo. Vím, že jsem kapitánem téhle lodi, a vím, co bylo před osmi dny, ale už neznám ani své jméno. Jako všichni na téhle lodi.“

„Přišli jste o rozum?“

„Ne o rozum, ale o vzpomínky - to je stejně nepříjemné. Mimochodem, je to nakažlivé. Neměl byste se tu zdržovat dlouho.“

Gorlap ustoupil o dva kroky.

„Máme protilátku," zalhal důležitě. „Tvá loď však nesmí přistát v žádném přístavu Země bohů. Vrat' se.“

„Kam? Ani nevím, odkud jsem vyplul.“

Gorlap se kousl do rtu.

„Popluješ na západ, nebo vás mí roboti všechny pobijí a loď spálí. Potřebujeme mít jistotu, že se nákaza nedostane do Země bohů.“

Kapitán se smutně usmál. „Mýlíš se, když se domníváš, že uchráníš bohy před nemocí. Vy všichni už máte její zárodky v sobě.“

Skokan přelezl zábradlí a rychle se vrátil na svou loď, aby okamžitě vyplul zpátky. Roboty nechal na plachetnici. Co když jsou opravdu nakažení? Podíval se na své ruce. Byly dosud hnědé. Žádné skvrny - ale jak dlouho?

^ A ^

Kolem planety Goszul kroužily četné flotily skokanských lodí. Patriarchové, vyděšení a zaskočení událostmi na Goszulu, se stáhli na oběžnou dráhu a vyčkávali chvíle, kdy guvernéri obnoví starý pořádek. Nevěděli, kdo je jejich protivníkem, a když několik týdnů vládl na kontinentu klid, opět se začínali cítit bezpečně. První patriarchové přistáli na gigantickém kosmodromu Země bohů, ale své lodě zatím neopustili.

Zhruba ve stejnou dobu klesla zamořená loď ke dnu. Roboti mezitím vykonali poslední rozkaz guvernéra Gorlapa, jenž posléze ztratil paměť a mamě vzpomínal, co se to kolem něj všechno dělo.

Jakmile ho navštívil sousední guvernér, epidemie se začala rozšiřovat. Ralv a jeho druzi se přitom postarali o patřičné rozšíření informací.

Skokani uzavřeli všechny přístavy. Zmocnila se jich nejistota a nový strach. Vytvořili karanténní stanici, ve které se roboti snažili přijít nové nemoci na kloub. Ale nepřišli na původce a nenašli ani žádný lék.

Patriarchové se zatím zdržovali v bezpečí svých lodí.

Našel se však mezi nimi jeden, který měl dojem, že musí být v této chvíli nejchytřejší a nejodvážnější. Jmenoval se Ralgor. Toužil po moci. Toužil po robotech z planety Goszul, protože pokud by ostatní Skokani uprchli, mohl by se jich zmocnit. Spojil se s patriarchou Etszatem a požádal ho, aby co nejrychleji svolal nové shromáždění ohledně útoku proti Zemi.

Pak společně se svým navigátorem opustil loď, vzal si vozidlo a vyrazil k nejbližšímu goszulskému městu.

^ - x ^

John považoval za moudré ponechat svůj hlavní stan na palubě plachetnice. On i ostatní mutanti už dávno dostali potřebnou injekci, která je dělala vůči nové nemoci imunními. Gucky

navíc neustále tvrdil, že malé zvýšení inteligence ještě nikomu neuškodilo. I vůdci rebelů byli očkováni.

Na palubě jejich lodi probíhala porada. Tako Kakuta se právě / vrátil z průzkumu a přinášel dobré zprávy.

„Musím přiznat, že během posledních týdnů hnutí odporu zesílilo. Ralvovo jméno je něčím jako kouzelným zaklínadlem. Sice musím občas Goszulům nějaké věci vysvětlovat, než předám bedny s bombami, ale berou to.“

„Cos jim řekl?“ zeptal se Marshall.

„Pochopitelně že pravdu!“

„Oni tedy vědí, co je čeká, až se nakazí?“

„Jistě - a taky jsem jim vysvětlil, proč je to nutné. Goszulové rychle chápou. A nenávidí Skokany tak, že nemají námitek...“

Na chvíli nastalo ticho.

Pak si Tako vzdychl: „Trochu bych se prospal, John. Jaký je další úkol?“

„Dnes večer se se mnou spojí Enzally. Musíme se rozhodnout, kdy a kde zaútočíme. Skokani vyčkávají. Jsou opatrní. Vyhýbají se styku s domorodci. Mimochodem, roboti naši „Lod' mrtvých“ potopili. Posádka se však naštěstí zachránila.“

„Copak nezapomněli plavat?“ divil se Tako.

„Vzpomínky sice nemají, ale neztratili schopnost rutinních činností. Navíc přece vzpomínky nejsou vymazány, jenom odstíněny. Jak jinak bychom jim mohli později vrátit paměť? No, zkrátka doplávali na břeh a nakazili další.“

Ralv vstal.

„Ještě mám nějakou práci. Kdyby se objevilo něco nového, dám vám vědět.“

Nasedl do člunu a odplouval ke břehu. Dívali se za ním. Tenhle muž na sebe vzal odpovědnost za celý svůj národ...

Vtom Gucky a Marshall strnuli. Telepatickou cestou se hlásil Enzally.

„Ještě dnes za námi přijde," oznamoval Cucky. „Asi ještě dnes večer. U kosmodromu se něco děje. Měl by ses tam podívat, Tako. Skokani přistávají. A my jsme si mysleli, že uprchnou z planety, jakmile se dozvědí o epidemii. Tomu nerozumím."

„To tedy nechápu," zavrtěl sugestor hlavou. „Přece musejí mít nějaký důvod, proč přistávají."

„Taky ho mají," přitakával John zamračeně. „Enzallymu se podařilo je odposlechnout - telepaticky, samozřejmě. Skokani už své guvernéry odepsali, ale ne svou techniku a roboty. O ty jim jde především."

Kitaj se zatvářil nechápavě.

„Ale roboti jsou přece taky zdrojem nákazy!"

„Skokani nebezpečí podceňují," vysvětloval mu John. „Jejich chamtivost je větší než opatrnost. Jeden bojový robot má zhruba stejnou hodnotu jako menší kosmická loď. Planeta Goszul v této chvíli připomíná poražené město, které chtějí dobyvatelé vydrancovat. Skokani jsou kramáři."

„Ale to se mi nezdá. Určitě mají v úmyslu ještě i něco jiného..."

„Počkáme si na Enzallyho. Třeba se pak dozvíme víc."

„Má někdo něco proti tomu, abych se rozhlédl po kosmodromu?" zapištěl Gucky. „Je to jenom jeden myšobí skok daleko! Dám si pozor, aby mě nikdo neviděl."

Než mohl někdo něco namítnout, Gucky byl pryč.

^^^

Ne že by snad Gucky byl neopatrný, ale jeho zvědavost byla prostě silnější než obavy.

Svým prvním teleportačním skokem se octl na okraji obrovité přistávací plochy a schoval se mezi dvěma budovami hangárů. Vyhýbal se strážním robotům a rozhlížel se.

Nejdříve ze všeho si všiml spousty lodí, které tu mezitím přistály. Každá z nich měla v sobě dost síly, aby proměnila planetu ve žhavou kouli, na které není možný žádný život.

Skokani nebyli našťěstí roboti, takže se mu bez větších nesnází podařilo číst jejich myšlenky. Jediným problémem byl fakt, že se na každé lodi nacházelo nejméně dvacet členů posádky, ale pro Guckyho z nich byl zajímavý vždy pouze jeden - kapitán anebo patriarcha.

Sotva se však soustředil na první z nich, zachycoval už útržky zajímavých informací. *Stejně si myslím, že tady někdo přehání. Nepovolili přistání, ale sami chtějí ještě dnes večer opustit loď.*

Půjde o důležitou schůzi...

I kdyby! To nic nemění na faktu, že pro nás je ta epidemie mimořádně nebezpečná. Nejradši bych zdrhnul...

Znáš trest, Holfersy. Moc by sis nepomohl...

Gucky se zašklebil a změnil frekvenci. Dělal to se stejnou rutinou, s jakou člověk dvacátého století přepínal rádio.

Hned napoprvé zjistil, že kapitáni lodí mají mít dnes večer poradu...

Pak se ozval další vjem. Někdo hluboce přemýšlel, ale nikdo neodpovídal. Byla to čistě náhoda, že Gucky narazil právě na chamtivce Ralgora.

„Kdybych tak Ertzaka přesvědčil," vrčel Skokan a pak si ostatní jen myslel. Musím docílit toho, aby se plně soustředil na Zemi a aby na Goszul zapomněl. Za pár týdnů bude po epidemii. Ten mor zapomnění je pro mě vlastně požehnáním...;

Přivolám sem své ostatní lodě. Do každé z nich se vejde takových dvě stě bojových robotů a strážních automatů. Mohl by to být můj životní obchod, kdybych...

Gucky dostal nápad.

Zhluboka se nadechl a teleportoval přímo k Ralgorovi do velínu.

Sotva se tam zjevil, zjistil, že má štěstí. Skokan byl k němu otočen zády a studoval nějakou mapu. Gucky přeběhl pod skříň. Odtud měl výtečný přehled o tom, co Ralgor podniká.

Skokan myslel v cizích termínech. Hledal nějakou hvězdnou soustavu. Vtom se přiblížil navigátor a řekl:

„Lodě RAL II a RAL V dorazí ještě dnes v noci, pane. Budou podle rozkazu kroužit ve vzdálenosti dvou světelných dní kolem Goszulu.“

Ralgor zvedl hlavu a zašklebil se.

„Možná že to tu jednou bude ne Goszulova, ale Ralgorova planeta!“

Navigátor se zašklebil.

„Dobré obchody?“

„Jistě,“ odsekl jeho šéf. „Jinak bych se tím nezabýval. Můžete jít, Gromsku. Při západu slunce chci opustit loď. Postaráte se o nutné výměny stráží. Chci, aby RAL I byla po mém návratu připravena ke startu.“

Navigátor zsalutoval a šel.

Ralgor ještě chvíli setrval v křesle, pak se zvedl a loudal se do vedlejší místnosti.

Gucky využil situace a bleskurychle vyskočil na jeho stůl» aby se podíval, jakými mapami se Skokan tak intenzivně zabývá.

Zjistil, že studoval sluneční soustavu Země...

Vtom se za Guckym ozval tichý zvuk. Ještě než se stačil ohlédnout, pochopil, že se nechoval dost obezřele.

Skokan překvapeně vyjekl, když uviděl podivnou bytost na svém stole. Trvalo mu nejméně dvě vteřiny, než překonal překvapení. Pak mu ale ruka sjela k pasu a tasil paprskomet. Namířil na myšoba.

Gucky mohl teleportovat, ale připadalo mu to zbabělé. Kromě toho by mu dematerializace přece jen zlomek vteřiny trvala a Skokan ho mohl klidně zasáhnout.

Existovaly lepší prostředky.

„Dobrý den," řekl Gucky čistým interkosmem a přátelsky vycenil řezáky. „Jak se ti daří, Ralgore?"

„Ty... mluvíš? Kdo jsi?" vytřeštil Skokan oči.

„Ty taky mluvíš, že?" opáčil myšob a plně se soustředil na paprskomet. Jeho telekinetické duševní síly jej chytily a zvedly ke stropu. „A teď buď hezky hodnej," dodal Gucky. „A zavři dveře."

Ralgora ani nenapadlo poslechnout. Zařval vzteky a vrhl se na vetřelce holýma rukama. Gucky pomyslel na Marshallovo upozornění, že nesmí příliš experimentovat, dematerializoval a vyhnul se tak zdrcující ráně pěstí.

Skokan však ztratil rovnováhu a narazil čelem do palubní desky počítače. Vysloužil si tím pěknou bouli. Zaskočeně zíral na mapy a nakonec je zuřivě smetl ze stolu.

Pak ztěžka klesl do křesla.

Zatraceně! Pak že neexistují duchové!

^ A ^

„Mají v úmyslu provést něco se Zemí!"

John se zatvářil nevěřičně. „Myslel jsem, že už je to přešlo, Gucky..."

„Ten chlap studoval mapy naší soustavy a jejího okolí. Vsadím se, že to je téma jejich dnešní porady. Nesmíme ji propást. Musí tam být přítomen náš pozorovatel."

„Enzally nám podá zprávy."

„To nestačí. My tam musíme splnit ještě jeden důležitý úkol."

„A jaký?"

„Nakazit shromáždění patriarchů," řekl Gucky.

„To je skvělá myšlenka, Gucky, ale myslím, že k jejímu uskutečnění budeme potřebovat Rhodanův souhlas. Nemůže-

mé nakazit někoho, kdo je schopen zanést epidemii do vesmíru..."

„Tak se ho zeptej," podpořil ho Tako. „On ví, co si může zodpovědět a co ne."

Netrvalo to dlouho.

Za třicet vteřin měli spojení s lodí STARDUST.

„Máme nakazit patriarchy na jejich shromáždění, nebo ne?" zeptal se John Marshall po krátkém úvodu.

„To je přímá otázka," odpověděl Pěny Rhodan. „Takže vám přímo odpovím, ale nejdřív chci vědět, o čem má to jejich shromáždění jednat?"

„Nikdo neví. Gucky tvrdí, že o útoku proti Zemi."

„Takže se nepoučili," zamumlal Rhodan a chvíli přemýšlel. „Dobrá, tady je odpověď - pokud se dnes patriarchové rozhodnou, že zaútočí proti Zemi, pak je tedy infikujte.. Vyjádřil jsem se jasně?"

„Ano, pane, ale co když pak tu nákazu zanesou do vesmíru?"

V té chvíli jako by se Rhodan pousmál.

„To nic neznamená," řekl a zrušil spojení.

John to nechápal.

„Slyšeli jste ho? Jak tomu máme rozumět?"

„Musíme tomu rozumět?" zašklebil se Gucky a rychle dodal: „Pozor, cítím Enzallyho. Přichází k nám. Jen ať si nevšimne našich rozpaků."

Enzally však myslel na jiné věci. Vstoupil, uklonil se a hned začal: „Shromáždění Skokanů začne každou chvíli. Co chcete udělat? Znovu je vyhodit do vzduchu?"

„Nakazit je," řekl John zamračeně. ,

Starý Goszul se chladně usmál.

„Výtečně. Jakmile na sobě pocítí stejnou nemoc, jakou trpí domorodci, určitě se ztratí do vesmíru a budou hledat vyléčení. Nás v budoucnu nechají na pokoji."

Tako otevřel podélnou bednu a vyndal z ní pět malých bomb.

John na něj pohlédl a řekl: „Půjde s tebou Gucky. Je lepší, když na to budete dva. Uložte bomby a vraťte se. Možná že než to uděláme, mohli byste zjistit pravý účel shromáždění. Rhodan koneckonců přikázal, že je smíme nakazit pouze v případě, že budou chtít útočit proti Zemi.“

„Na nás se můžeš spolehnout,“ uklidňoval ho Gucky, vzal od Taká pět bomb a přikývl.

Ve vteřině byli oba teleportěři pryč.

^ ^ ^

Nejdříve rematerializovali na okraji kosmodromu. Gucky se pak pokusil dostat do jednacího sálu. Zanedlouho se znovu zjevil před Kakutou. „Bez obav, našel jsem tam skvělý místo na galerii nad sálem. Nás nikdo neuvidí a my přitom budeme mít supervýhled. Dokonce na vlastní uši uslyšíme, o čem se jedná.“ „Vezmi mě za ruku, bude to tak jistější.“ Teleportovali a rematerializovali v temné místnosti. „To je galerie,“ zašeptal Gucky. „Teď se pohybuj opatrně.“ Doplazili se až k zahradě, kde už bylo jasněji a kde lépe slyšeli hlasy zdola. Dokonce viděli, co se dole děje.

Stálo tam asi dvacet Skokanů. Vzrušeně debatovali. Zřejmě právě nastala přestávka, aby si mohli ujasnit své záměry.

Vpředu u dlouhého stolu seděl Ralgor a vedle něj šedovlasý patriarcha Ezztak, který Ralgorovi neustále cosi vmlouval. Až nahoru je slyšet nebylo, takže se Gucky soustředil, aby je uslyšel telepatickou cestou.

Ezztak mluvil o případné invazi proti Zemi. Vysvětloval plán, o kterém byla vedena debata. Podle útržků Ralgorových myšlenek šlo přesně o plán, který se snažil starému patriarchovi vnutit.

, •

„Myslím, že se zbavíme bomb," sykl Gucky k netrpělivému Takoví. „Tuhle planetu právě ztrácí, ale myslí už na do bývání další. To se jim nepovede..."

Dole se mezitím něco dělo. .^

Etztak vyzval patriarchy, aby zaujali svá místa. Za chvíli v sále zavládl klid. Pak Etztak řekl:

„Původně jsme sem na Goszul přiletěli proto, abychom se / poradili, jak čelit rostoucí hrozbě ze strany Perryho Rhodana, který je zástupcem planety Země. Náš záměr byl bohužel jistými událostmi oddálen. Nyní opět nastalo cosi, s čím jsme nepočítali. Epidemie, která zachvátila místní obyvatelstvo, představuje i hrozbu pro nás. Musíme odtud tedy co nejrychleji zmizet.

Rád bych nyní připomněl původní účel našeho shromáždění. Perry Rhodan, který odrazil mou flotilu, patrně spolupracuje s Arkonidany. Zničil velkou část našich lodí. Disponuje neznámými zbraněmi. Kromě toho patrně zná tajemství Planety věčného života, tedy světa, ve kterém lze získat nesmrtelnost."

Shromáždění zahučelo. Patriarchové dávali hlavy k sobě a vzrušeně špitáli.

„Milí partneři," pokračoval Etztak, „je jasné, že tento svět musíme opustit. Jak to vypadá, vyhlásíme na něj padesátiletou karanténu. Bohužel tu musíme nechat naši techniku, ale s tím se nedá nic dělat. A nyní můj a Ralgorův návrh: Pospíšíme si v sevřených šicích k Zemi a zničíme Rhodanovu flotilu. Jsem přesvědčen, že na Zemi nalezneme větší bohatství, než si umíme představit. Připomínám jen Planetu věčného života."

Kdosi vzadu vstal a zeptal se:

„Co naše bojové flotily?"

Etztak na takovou otázku čekal.

„Tophtor, nu ano. Obávám se, že na něj se spoléhat nemů-

země. Několikrát se snažil samostatně zaútočit proti Zemi, ale přišel přitom téměř o celou svou flotilu. Když jsem ho později požádal o pomoc, nebyl schopen mi ji poskytnout. Prchl v panické hrůze. Nemyslím, že by ještě jednou zaútočil proti Rhodanovi."

„Proč s tím Rhodanem tedy nevyjednáváme, když se zdá být tak mocný?"

„On je mocný! Copak si tady v sále někdo myslí, že bychom mohli získat nějaké výhody vyjednáváním? To on klade podmínky, ne my! Co bychom získali? Ne, máme jenom tuhle jedinou možnost: Překvapivě zaútočit proti Zemi a zmocnit se

Jí." Pak následovalo ještě několik technických otázek. Etztak je všechny zodpověděl a nakonec se zeptal: „Je tu někdo, kdo není ochoten ve společné akci zkolonizovat Zemi a dostat z Perryho Rhodana tajemství věčného života?"

Otázka byla položena tak, že už nikdo neodporoval.

Etztak spokojeně přikývl.

„Pojďme tedy k podrobnostem. Navrhují, abychom zůstali tři týdny na oběžné dráze kolem Goszulu, sbírali síly a čekali na přílet našich dalších lodí..."

Gucky slyšel víc než dost. Obrátil se na Taká.

„Máš bomby připravený? Myslím, že je necháme vybuchnout. Nastavíme je na tři vteřiny... Pozor, hodíme je dolů. Ozvou se malé detonace... Ale nic nerozbijí, jenom uvolní bakterie... Pozor... teď!"

Pět bomb letělo velkým obloukem dolů do sálu. Když dopadly, nejdříve ze všeho nastalo ticho. Pak však Ralgor zařval:

„Kryjte se!"

Patriarchové padali k zemi.

Zaznělo pět výbuchů, ale jinak se nic nestalo. Patriarchům se ulevilo. Říkali si, že šlo jen o nějaký hloupý vtip. Na myšlenku, že by šlo o bakteriologické bomby, nikdo z nich nepřišel.

Etztak však tasil paprskomet a čistil horní galerii. Ovšem Gucky a Tako už byli dávno pryč.

^ A^~

Perry Rhodan ukončil spojení s Johnem Marshallem a otočil se k Reginaldu Bullovi. Tichý statický šum utichl.

„No, tak co tomu říkáš?”

Bull se zatvářil pochybovačně.

„Nač vlastně takový divadlo, když nám stačí vyhnat pár desítek Skokanů? Stačilo by přece infikovat jenom je samotný!”

„Právě že by to nestačilo,” odporoval Rhodan. „Jednak museli mít před očima příklad nešťastných, nevyléčitelně nemocných Goszulů, a jednak muselo být jasné, odkud nákaza přišla - totiž z planety Goszul a ne odjinud. Jak hlásil Marshall: Skokani vyhlásí nad Goszulem karanténu a pak budou nuceni vzdát se svých plánů na dobytí Země.”

„Doufejme, že máš pravdu, Perry. Nerad bych strávil zbytek života v potyčkách se Skokanama.”

„Shromáždění se konalo před osmi dny. Na lodích Skokanů se mezitím musely projevit první příznaky nemoci. Major Nyssen hlásil, že zatím nezměnily svá stanoviště. Kolem Goszulů jich krouží šedesát devět.”

„To je dost!” hvízdal Bull. „Rád bych věděl, jak se s nima vypořádáme.”

„To ani nebudeme muset. Bakterie to obstarají za nás. Nyssen hlásí, že patriarchové navštěvovali paluby nově přiletivších lodí. Nákaza se tedy docela hezky šířila. Ještě den dva, a časovaná bomba nemoci vybuchne, na to se spolehni.”

Bull zíral na řadu kontrolěk před sebou. Každá z nich označovala jednu z lodí Skokanů. Jakmile by některá transitovala, kontrolka by se rozsvítila a počítač by okamžitě vydal souřadnice výskoku a vskoku.

„Každou chvíli by to mělo propuknout," zavrčel Bull. „Až si všimnou, že jsou infikovaní, budou hledat nejbližšího doktora... Jen aby nám nenakazili celý vesmír."

„Bez starosti, Bully," usmál se Rhodan. „Po čtyřech pěti týdnech nemoc slábne a pak se pacienti vyléčí sami od sebe. I bakterie žijí jen šest dní. Není tu tedy žádný předpoklad, že by měly být nakaženy jiné civilizace."

Bull se zájmem naslouchal.

„Pročs to neřekl Johnu Marshallovi?"

„Bojová taktika. Bully," usmál se Rhodan. „Aby to nikdo z nich neprozradil... Ani pod mučením. Jak vidíš, pracujeme s blufem."

Vtom zablikala kontrolka hlásící transici první skokanské lodi.

Pár vteřin po ní se rozsvítila další.

Pak ještě jedna.. A další...

Nato propukl pravý ohňostroj.

Bull se rychle probíral v hodnotách transic, které mu počítač vyplivoval do klína. Nakonec zvolal: „Ani jeden hyper-skok směrem k Zemi!"

Za méně než dvacet minut svítilo na panelu 69 kontrollek. Celá obří flotila Skokanů v panické hrůze uprchlá.

Rhodan zamyšleně zíral na obrazovku.

„Lituji jenom jedné věci," zamumlal, aniž by se podíval na Bulla. „Ale člověk nemůže mít všechno, že?"

„O co jde?"

„Že jsme si nemohli se Skokany promluvit. Raději bych je měl za přátele."

^ A ^

Po Rhodanových rozkazech vyslal John Marshall své lidi s léčivým sérem. Ralv se postaral o jeho distribuci a aplikaci. Stejněho dne, kdy Skokani opustili sluneční soustavu Gos-

žulu, vyšli mutanti Johna Marshalla z lodi na pevninu, aby se zabydli poblíž kosmodromu v domě „Nejvyššího guvernéra“, který ještě stále ležel v nemocnici a nemohl si vzpomenout, kým vlastně je.

Jeho obydlí bylo zabezpečeno strážemi a energetickým ochranným štítem.

Roboti projevovali určité známky nervozity a Marshallovi docházelo, že bitva ještě neskončila...

Když přišel Ralv, jeho obavy jenom potvrdil.

„Dnes v noci jsme chtěli proniknout do řídicí centrály robotů,“ hlásil vůdce rebelů. „Ale deset strážních robotů vykonalo autodestrukci a zablokovalo přístup.“

„Zničili sami sebe? Jak se to mohlo stát?“

„Netuším. Když jsme jeli k centrále, přejeli jsme bojového robota. Nebylo to těžké, prostě se nám připlétl do cesty. Jakmile jsme se dostali do centrály, vydali jsme deseti přiděleným strážním robotům rozkaz zabít třináct guvernéřů, kteří se tam zabarikádovali.“

„Šílený rozkaz!“ káral Marshall Ralva, ale zároveň vytušil, co mu Ralv chce sdělit.

Ten neochvějně pokračoval:

„Oněch deset robotů se zastavilo. Nejdříve se přestali hýbat, pak se z nich začalo dýmat a nakonec vzpláli a shořeli.“

„Krátké spojení!“ přikývl Marshall. „Ale co těch třináct guvernéřů?“

„Uzavřeli se před světem, ale odposlechli jsme je. Chtějí odtud zmizet dřív, než nemoc propukne i u nich. Potřebují jedinou kosmickou loď.“

„Kde ji ale vezmou? Tady zůstaly jenom čluny, na kterých se dostanou nejvýš na sousední planetu, ale to jim nebude nic platné...“

„Někde tu bude jedna velká loď. Aspoň o ní hovořili. Víc se však toho Enzally bohužel nedozvěděl.“

„Velká loď Skokanů?" podivil se Marshall a hned si vzpomněl na Rhodanovo přání prostudovat si nějakou funkční loď Skokanů. „Musíme nutně zjistit, co mají guvernéri za lubem."

Ralv mávl rukou.

„Mnohem větší starosti mi dělají roboti. Jak se máme stát pány své planety, když nám roboti stojí v cestě. Jakmile nás spatří na místech, kam nepatříme, budou nás vyhánět. Takový mají rozkaz."

Marshall chtěl něco namítnout, ale vtom se na stole roz-bzučela malá černá krabička. Přiskočil k ní a ohlásil se.

„Tady Marshall!"

„Tady Rhodan," přišla okamžitá odpověď. „Přistaneme za deset minut."

Johnovi to na dvě vteřiny vzalo řeč, ale pak vyhrkl: „Planeta je ještě pod kontrolou Skokanů, pane. Guvernéri mají řídicí centrálu a odtud vydávají rozkazy bojovým robotům!"

„Přistaneme, abychom řídicí centrálu ochromili," odpověděl klidně Rhodan. „Kde jste vy se svými lidmi?"

„U kosmodromu, na západním okraji. V budově s plochou střechou..."

„Nevypínejte přístroj, zaměříme se na vás podle něj. Co zmohou roboti proti našim čtyřem lodím?"

„Asi nic," odpověděl Marshall a přikývl.

„Takže nás čekejte," ukončil Rhodan hovor.

Ralv se zájmem naslouchal.

„To byl můj přítel. Přiletí zachránit tvou planetu," vysvětlil Marshall.

„Přiletí zachránit mou planetu? Proč? S jakým záměrem? Nikdy jsem se tě na to neptal."

„Rhodan ti to vyloží," uklidňoval ho Marshall. „Teď zatím ještě nenastaly časy na sprádání plánů do budoucna. Nyní musíme jednat. Za pár minut budou zbývající Skokani tušit, s kým mají co do činění..."

O osm minut později nebe nad kosmodromem potemnělo a čtyři gigantické koule klesaly k zemi: STARDUST, TERRA, SOLARSYSTEM a CENTURIO.

^ A ^

„Jak se ti vede, Gucky?" zeptal se Rhodan a sklonil se, aby myšoba pohládl po srstí. „Těžké časy, že?"

„Bylo to skvělý!" zavrtěl Gucky hlavou. „Pár týdnů jsem neměl na očích to monstrum."

Monstrum, které měl na mysli, právě vystupovalo z lodi. Mělo rozježené rezaté vlasy - Bull. Ke Guckyho podivu však mlčel, minul myšoba, jako by to ani nebyl on, ale nějaký vesnický voříšek, a vstoupil do nejbližší budovy.

Guckyho to zaskočilo. „Ani mě nepozdravil...?"

Rhodan se musel smát. „Určitě tě nějak vypekl, Gucky. Ale jsi přece telepat, tak víš, nač myslel?"

„No právě!" stěžoval si Gucky. „Myslel na samý nesmysly: Čokoláda... zelí... chobotnice v rosolu... bonbony proti kašli..."

Rhodan se smál. „Tak vidíš, že si dělal legraci... Mimochodem, co je tu nového?"

„Kontrolní centrála bojových robotů je dva kilometry odtud. Buď ji musíme obsadit - nebo musíme všechny roboty zničit. Ale bylo by jich škoda."

„To je i můj názor," souhlasil Rhodan. „Očekávám tě za deset minut dole u Marshalla. Zatím tady počkej a udržuj telepatické spojení se Skokany. Hlas mi každou změnu situace."

Rhodan se otočil a šel směrem, kterým zmizel Bull. Našel ho v Johnové místnosti. Pozdravil se s mutanty a byl představen Ralvovi, který se mu podíval do očí a najednou před Rhodanem pocítil jistý stud. Ale hned mu došlo, že se nedívá na dobyvatele, nýbrž na přítele. Impulzivně popadl Rhodanovu ruku a stiskl ji.

Ani si nestačili vyměnit pár slov a už mezi nimi materializoval Gucky.

„Roboti - vydali se na pochod!" vykřikl myšob. „Za patnáct minut jsou tady. Dvě stě kousků!"

Rhodan mírně pobledl. Věděl, že by STARDUST mohla i těch dvě stě robotů jednou salvou zničit, ale neměl by z toho radost. Goszulové budou roboty potřebovat, aby mohli vybudovat nový svět. Bylo by škoda zbavit je hned v prvopočátku zdejších technických vymožeností.

„Guvernér!!" zvolal John. „To oni za to můžou. Stačila by jediná bomba..."

„Ne!" odporoval Rhodan. „Chci se Skokany vyjednávat. Ale nejdříve se postaráme o roboty. Gucky, Tako! Jste teleporteři. Skočte do centrály a vypněte impulzní přístroje. Gucky, češ mé myšlenky, víš tedy, co mám na mysli. Ty roboty chci zachránit. Jakmile budou zastaveni, jsou neškodní a můžeme je přeprogramovat. Chápeš, Gucky?"

Myšob přikývl.

„Hned jsme zpátky. Pojd', Tako! Dej mi ruku!"

Bull zamyšleně hleděl na místo, kde ještě před okamžikem stál Gucky. Pořád ještě myslel na koláče, bábovky a rýžovou kaši. Já ti ukážu telepata - pomyslel si. Když člověk nechce, abys četl jeho myšlenky, tak je číst nebudeš!

John Marshall na něj však káravě pohlédl a zeptal se:

„Necítíte se dobře. Bully?"

„He? Proč jako?"

„Protože pořád..."

Bull proklínal všechny živé i ještě nenarozené telepaty. Co bylo Marshallovi do toho, nač myslí? Chtěl něco šťavnatého namítnout, ale vtom rematerializoval Tako. Nejdříve se zhluboka nadechl a pak vyhrkl: „Na stanici jsou bojovní roboti. Mám vám vyřídit, že to potrvá nejméně tři minuty - pokud Gucky to vůbec dokáže!"

Rhodan zapnul náramkovou vysílačku a spojil se s lodí STARDUST.

„Fishere! Aktivujte energetické ochranné štíty! Pokud by roboti zaútočili, nestřílejte. Podobné rozkazy vydejte i ostatním třem křižníkům. Konec!“ Pak se obrátil na Taká a pokračoval: „Pomozte Guckymu. Tady, vezměte si můj paprskomet. Na nějakém tom robotovi nezáleží.“

Japonec popadl zbraň a zmizel.

Rhodan pak s ostatními spěchal na střechu budovy. Měli odtud skvělý výhled a celé prostranství jako na dlani až k budově, kde se zdržovali guveměři. O kousek dál stála centrála robotů. Kulovitá anténa vysílala impulzy na všechny strany.

^ ^ ^

Roboti se blížili v široké rojnici s paprskomety namířenými před sebe. Představovali obrovskou sílu. Kdyby všichni zahájili palbu ze všech svých zabudovaných zbraní, byli by schopni srovnat se zemí celé město.

„Doufejme, že to náš Gucky dokáže,“ zašeptal Bull. Rhodan, který stál vedle něj, vycítil, že se jeho přítel o myšoba upřímně bojí. „Měli bychom mu snad proboha nějak pomoci!“

„Na to je už pozdě, Bully. Gucky si s těmi mašinami musí teď poradit sám.“

První roboti dorazili k neviditelnému energetickému ochrannému štítu, který vznikl kolem všech čtyř křižníků. Zastavili se a okamžitě začali střílet. Barevné svazky paprsků narážely na energii štítu a bez účinku sklouzávaly k zemi. Někteří z robotů pak byli zasaženi vlastními bojovými paprsky, a proto aktivovali i své ochranné štíty.

Ale pak, když systematicky obkličovali všechny čtyři lodě, najednou celá armáda strnula v pohybu. Jako by se najednou zastavil čas.

Téměř ve stejné chvíli Tako a Gucky materializovali na okraji střechy, chvíli pozorně hleděli na bojové stroje a pak vykročili ke skupině přátel. Myšob po Bullovi vrhl triumfální pohled a oznámil Rhodanovi:

„Musel jsem zničit celé společné vedení k anténě, jinak to nešlo. Nechá se to však snadno opravit. Roboti jsou teď bez impulzů a nevědí, co mají dělat. Domnívám se, že se za chvíli vrátí do svých ubytoven, aby vyčkali nových rozkazů. Jakmile dáme anténu znovu do pořádku, můžeme je přeprogramovat.“

„Dobrá práce, Gucky,“ pochválil ho Rhodan a znovu malého přítele pohladil po lesklé srsti. „A vy také, Kakuto. Vůbec celému komandu Johna Marshalla patří dík a uznání nás všech. Bez vás by to všechno trvalo mnohem déle a bylo by to mnohem složitější.“

„Ale ta epidemie...,“ začal Marshall, ovšem Rhodan se usmál a přerušil ho.

„Je jako chřipka nebo neštovice. Máme protilátku, ale i kdybychom ji neměli, nemusíme se ničeho bát. Uprchlí Skokani zjistí, že planetu darovali zadarmo. Pokud se sem však vrátí, budeme už na ně připraveni.“

„A co těch třináct guvernérů, co sedí tamhle naproti a spřádají švy černý plány?“ chtěl vědět Bull.

„Budeme s nimi vyjednávat. Už dávno je mým přáním jednat se zástupci galaktických obchodníků - a teď se mi zdá, že nastal ten pravý čas. Jim chybí zázemí, ale my ho máme. Myslím, Bully, že výsledky jednání mohou vypadat podle toho. Výchozí pozice pro vyjednávání je často důležitější než jednání samo.“

Gucky vyklouzl zpod Rhodanovy ruky a namířil si to k Bullovi. Téměř něžně vzal jeho dlaň do svých pacek a zapištěl:

„Promiň, Bully, že jsem si tě předtím tak dobíral. Nemyslel jsem to tak. A mockrát děkuju, že už nemyslíš na buchty a na pudink. Teď aspoň vím, nač myslíš doopravdy.“

„No jo," zabručel dojatě Bull a podíval se k nebi, jako by tam bylo něco k vidění. „To je oukej, starochu. My přece víme, co si jeden o druhým máme myslet."

„Starochu?" zpozorněl Gucky. „Jestli tím myslíš mě, pak se velice mejlíš. Jestli já jsem starej, tak ty jsi eště kojenec v punkách..."

Bull pohlédl zoufale na Rhodana a zhluboka se nadechl, ale Gucky ho nepustil ke slovu.

„Mně je totiž teprve sto padesát let, abys věděl, ty mimino. To na mě ale není žádněj věk! Já se dožij u - blbost! Nikdo neví, kolika let se dožiju! Ty s tvejma pár rukama ale patříš do jeslí, zvlášť když si pomyslíš, že se ti mozeček teprve začíná vyvíjet. Kromě toho by ti konečně někdo měl říct, že..."

„Gucky!" přerušil ho Rhodan. „Nechtěl jsi jít za Skokany a požádat je o rozmluvu?"

Myšob pomalu přikývl a ještě jednou se svýma měkkýma, hnědýma očima podíval na Bulla.

„Jo, to jsem chtěl. Ale až se vrátím, tak tohodle... tohodle... tohodle..."

Nenašel správné slovo a teleportoval.

Bull zasněně zíral na prázdné místo.

„Je to prostě miláček," zamumlal s rukama v kapsách a loudal se na opačnou stranu střechy, aby si prohlédl armádu robotů.

Rhodan stál vedle Johna. Oba se dívali za Bullem.

„Tomu říkám, že chytřejší ustoupí," poznamenal telepat.

Rhodan přikývl.

„Jenom doufám, že Skokani mají aspoň nějaký rozum," poznamenal a zastínil si rukou oči, aby se podíval k budově, vzdálené dva kilometry, kde právě třináct guvernérů patrně stálo před největším překvapením svého života.

Ne každý se hned vypořádá s něčím takovým, jako když se před ním zničehonic zjeví přerostlá myš, zvlášť když nevěří na strašidla.

A Skokani na ně vskutku nevěřili...